

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, те да су присутни: заменик ОЈТ-а Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић, Томић, Баровић, Тодоровић, те Наташа Кандић, браниоци оптужених адвокати Заклан, Перковић, Вукотић, Јеврић, Перески, Калањ, Штрбац, Апро, Јелушић, Дозет, Продановић, Сташевић Слободан, Мунижаба, Бељански и Бојков.

Одсутни су браниоци адвокати Станић и Станојевић, Ђурђевић, као и бранилац адв. Петрушић за кога је присутни бранилац адв. Заклан исказује да ће доћи у току претреса.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: После 11 часова колегу Штрпца и адв. Ђорђа Калања мењаће колега Дозет Ђорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас и колегу Штрпца? Претпостављам да су оптужени сагласни са овим?

Да видимо да су су ту оптужени: господин Вујовић Мирољуб, Вујановић Станко, (само устаните молим Вас), Перић Јовица, Војновић Милан, Атанасијевић Иван, Маџарац Предраг, Ланчужанин Милан, Љубоја Марко, Милојевић Предраг, Златар Вујо, Мугоша Горан, Шошић Ђорђе, Ђанковић Мирослав, Катић Слободан, Калаба Нада и Булић Милан, те Драговић Предраг.

Такође се констатује да су присутни и сви оптужени.

Ако нема неких предлога, тражења, изволите колега Јелушићу?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Председниче да не би каснио, реметио неки ред користим прилику да Вас замолим у 11,30 да ми дозволите да напустим главни претрес, имам један наставак главног претреса где бих морао да се појавим, а мене би такође у наставку дакле поступка у 11,30 замењивао колега Ђорђе Дозет, окривљени су сагласни са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени су сагласни са овим јел тако?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: А између браћеника Дозета и мојих браћеника нема никакве колизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема колизије?

Упитани од стране председника већа оптужени исказују да су сагласни са овим тражењем својих бранилаца.

Молим судску стражу да из суднице удаљи оптужене: Катића, Калаба и Булића.

Ја се колега извињавам Ваше присуство нисам констатовао.

Ја сам Ђорђе Мамула, извињавам се због закашњења, за Ланчужанина и Милојевића.

Констатује се да је присутан и бранилац адв. Мамула.

Дакле, молим судску стражу да из суднице у засебну просторију удаљи оптужене Катића, Калабу и Булића. Кажите господине Милојевићу, желите нешто да кажете?

Оптужени Милојевић Предраг.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Желим да кажем да је у петак изашао у часопису «Политика» једна информација која није тачна, одавде пренешена, наводно да сам ја изјавио да је друго-оптужени Крвави Бора, ја сам само цитирао речи, цитирао сам речи, али не у том контексту, али то је тотално пренешено погрешно, има директни утицај на сведока сарадника број 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, немојте наравно ово се односи на остале учеснике у овом поступку, немојте да ову судницу користимо за коментарисање натписа у штампи, дакле, нема потребе за демантима те врсте да се бавимо овде у судници нећемо, ми очекујемо, наравно ја понављам своје очекивање и очекивање свих учесника у поступку да ће и људи из медија апсолутно професионално радити свој посао. Ми знамо шта се Ви рекли, дакле ми у овој судници знамо шта те Ви рекли, то је забележено и то је једино што је важно и што је меродавно.

Господин Вујовић Мирољуб такође жели да узме реч.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ја се извињавам нисам се хтео јавити пошто је Милојевић изјавио ово ако сте читали моју изјаву писану где сам ја рекао на који начин се утиче на сведоке а то је пример као што је «Политика» дала она осим тога може да нешто измишља или да пристане оно што каже јавни тужилац да он потпише само да би скинуо са себе одговорност, а гарант ни он као ни ови остали људи немају везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читали смо ми господине Вујовићу Вашу ону писмену изјаву она је саставни део овог списка немојте, чули сте, немојмо да коментаришемо новинске натписе.

Атанасијевић Иван.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Господине председниче хтео сам само једну ствар да Вам кажем, ону молбу што сам Вам написао у вези социјалног радника и то па прошло је 7 месеци а ништа се није решило у вези посете моје породице и тако то. То је прва ствари коју сам хтео да кажем, а другу ствар исто сам хтео нешто у вези новинара да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не немојте око тога па рекли смо нећемо око тога то нећемо да коментаришемо молим Вас.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Има ми породица проблема због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче Вашег тражења везано за социјалног радника и тако даље, Ваш бранилац ће мене контактирати па ћемо видети.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Господине председниче то сте ми и задњи пут рекли да се обратим адвокату. Ја сам се обратио али адвокат каже да он не сме ништа око тога да утиче, зато бих желео да ми дате другог адвоката у вези те друге ствари што ја имам проблем, јер имам јако велики проблем, ја годину

дана децу нисам видеомалтене, нисам причао са децом. Имам малу децу од 5 и 6 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, дакле, ја као председник већа...

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја тражим јавног адвоката пошто моја пошта не иде, разумете, моја пошта ја забрањена можете проверити тамо у списима...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Ваша пошта забрањена, господине Атанасијевићу сва Ваша пошта условно речено иде преко мојих руку или руку мојих сарадника. Према томе немојте ми стављате примедбу или замерку, господине Атанасијевићу кад ја говорим Ви ћете да слушате, ја сам Вас слушао пустите Ви мене да ја говорим. Дакле, сва Ваша пошта иде уредно ономе коме је намењена, није било ситуације да из било којих разлога забранимо Вашу пошту, што се тиче Ваших проблема ја знам о којим проблемима Ви говорите нисам сигуран да Вас суд може помоћи у смислу да Вам поставља адвоката, пуномоћника везано за те проблеме које немају везе директно са овом судницом. Ви у судници имате браниоца уколико тај бранилац може да Вам помогне у том смислу, то је неки Ваш интерни однос, али суд у том смислу не може.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја хоћу да узмем адвоката, хоћу ја да плаћам хоћу Срету Качара из Новог Сада, ја ћу да га плаћам, да га ангажујем за друго дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго, да ли причате о другом адвокату везано за те Ваше проблеме које имате ван не за одбрану у овој судници?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мада је то повезано и овај предмет што ја објашњавам то сам Вам цело време објашњавао и да је у питању мој живот, моје породице и моје дец, ја сам то говорио и први пут да сам у опасности са три стране, Ви мене нећете да саслушате имам пуно проблема, треба ми тај адвокат због тих других ствари јер су фалсификовани моји документи дођемо до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу пошаљите писмо, немојте сад овде за овом говорницом да причамо о стварима које немају везе са предметом, видите дакле овако обратите се писмом адвокату кога желите да ангажујете у том смислу и ја ћу дозволити да Вас тај бранилац адвокат посети.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јел могу ја нешто да кажем, ја ћу Вам по датумима говорити, 30 адвоката којима сам слао да ли сте Ви то добили овде, ја видим да једно 10 мојих молби немате овде у спису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки адвокат Вас је посетио.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Није, ево у Београду писао сам 5 адвоката и по дупло сам писао и адвокат сам писао и тек 11. је стигао и то господин Вукотић је стигао на папиру погледајте згужван папир, погледајте нек види камера нек види да је био у канти за смеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу да ли смо се разумели, дакле, ја Вам сад тврдим, гарантујем ништа од Ваше поште коју сте упутили било коме није задржано све је прослеђено, обратите се писмом адвокату кога желите, кога хоћете, кога знате да га ангажујете. Молим Вас немојте да узимате реч кад је говорим. Дакле, обратите се писмом ми ћемо то проследити и ја ћу као председник овог већа одобрити да Вас тај адвокат посети да разговара са Вама о Вашем проблему. У реду јесмо ли се разумели?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Само да кажем, покушам с тим адвокатом да ступим у контакт и не могу 7 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу да ли смо се разумели?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Молим Вас дајте ми социјалног радника, хоћу да видим своју децу, одобрена им је посета 27.11. пола сата са децом да будем сам и ту посету још нисам добио, 7 месеци ја с мојом децом нисам причао, жена када их доведе не да да причам, нећу жену ни да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неможемо ми, ми заиста не можемо утицати, добро разумели смо се молим Вас вратите се назад.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Шта смо се разумели, нисам добио одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ме нисте разумели?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обратите се писмом Центру за социјални рад, обратите се писмом било ком адвокату у Београду, у Новом Саду, било ком адвокату у овој земљи ја ћу одобрити да Вас ти људи посете, јели проблем, јел у реду?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Само да Вас питам једну ствар, да ли је то кад пишемо за адвоката ово на комору јел то прво дође код вас овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, све што Ви напишете дође код мене или мојих сарадника.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Једно десет пута сам писао па нисам видео тамо у списима те папире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не остаје у списима све господине Атанасијевићу, јесмо ли се разумели? Можете се вратити на Ваше место.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине председниче да ли могу да кажем пар речи. Ја сам то исто саветовао мом клијенту да се писмом обрати Центру за социјални рад и наравно ако хоће неком другом адвокату који би га ту заступао, али све друго ја наравно нисам ни ангажован нити могу да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више неких, нека приступи господина Ђанковић Мирослав.

Да Вас прво питам да ли сте разумели зашта се теретите, да ли сте разумели оптужбе.

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не у потпуности, јер је све то смишљено масло, не знам кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад већ улазите у одбрану, али чим се о томе изјашњавате значи разумели зашта се теретите. Не морате одговорити на ово питање можете се у том смислу консултовати са Вашим браниоцем ако то нисте урадили до сада, да ли признајете да сте извршили ово кривично дело и своју кривичну одговорност?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не.

Оптужени Ђанковић Мирослав, најпре упитан од стране председника већа исказује да је разумео за оно што се терети, те да не признаје извршење кривичног дела ни своју кривичну одговорност, а потом поучен од стране председника већа, исказује:

Прво, господине Ђанковићу по закону Ви нисте у обавези да изнесете Вашу одбрану, можете се бранити ћутањем, да ли желите да се браните ћутањем или ћете изнети Вашу одбрану?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Нећу у потпуности изнети своју одбрану, али док не видим, док не добијем на увид изјаву сведока сарадника број 2 пошто постоји бојазан да му се не наметне нека изјава и да ме том изјавом не терети, али хтео сам још нешто да кажем што је веома битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Ђанковићу морамо прво да формалне неке ствари обавимо, ово су дакле формална питања и на њих очекујем и експлицитније одговоре, дакле, како ово да схватим Ваше изјашњавање, да ли желите да у овој судници сада изнесете Вашу одбрану или не, или за сада не желите?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: За сада не желим јер се бојим да се не понови оно што ми се десило кад сам ухапшен да месец ипо дана нисам знао зашто сам у притвору, ко ме терети, на основу чега сам тамо и шта ми се ставља на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу на овај начин Ви можете да отежате прикупљање доказа који иду у Вашу корист.

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па ја не знам да ли могу да отежам али ја Вам опет кажем ја нисам знао зашто сам у притвору и нисам знао шта ми се ставља на терет, али лично немам разлога да страхујем од сведока сарадника број 2, немам разлога да страхујем, али страхујем од тужилаштва да се не наметне нека изјава која ме се тиче.

Потом оптужени, поучен од стране председника већа исказује да за сада не жели да изнесе своју одбрану, док не добије на увид изјаву сведока сарадника број 2 и при овоме свом опредељењу остаје и након што га председник већа упозори да тиме може отежати прикупљање доказа који иду у његову корист.

Оптужени да још увек сачека, браниоче?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Окривљени је сад изјавио да не жели да за сада изнесе своју одбрану, међутим, колико сам ја разумео оптуженог он би желео да укаже на неке неправилности односно на некакве незаконитости према њему у току самог поступка па је можда прилика да бар се сада изјасни о томе ако не о самој оптужби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, ако оптужени на наше прво питање не жели да за сада износи своју одбрану онда не можемо ићи делимично. Не мора даље одговарати на нека питања, али у том случају он улази у сферу изношења одбране јер и то је саставни део одбране.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: О самој оптужби се он не жели изјашњавати, то је сасвим јасно али мислим из једне његове реченице да је жело да каже када се изјашњавао о томе да му нису предочени докази у тренутку када је био саслушаван односно када је био одређен притвор против њега, мислим да је хтео још нешто да каже и мислим, односно замолио бих да му омогућите да и то каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо разумели, дозволићу у том смислу, јел сте желели још нешто да додате томе господине Ђанковићу?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Хтео сам да додам, ја знам да Ви не можете да утичете на новинаре, али Вас молим да утичете на тужилаштво да не износи исхитрене изјаве да ја из новина не сазнајем да ћу бити оптужен а да пре тога нисам дао своју изјаву и још нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд нема утицаја на друге државне органе па ни на тужилаштво, ништа наравно мимо ове суднице, тако да бојим се да Вам у том смислу не можемо помоћи.

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: То није фер према нама, ради се о мом имену, о мом образу и о мојој части и хтео сам још да кажем приликом мог хапшења ја нисам дошао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу не можемо овако да разговарамо или се браните или се не браните, ако се браните онда говорите о свему што желите да кажете и у том смислу нико Вам неће сметати, оспоравати, једино ћемо постављати нека питања на која можете али не морате да одговорите?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ништа за сада ћемо овако док не видим на увид изјаву.

Након овога суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

А у смислу одредбе члана 321 став 2 ЗКП.

Да се прочитају записници о саслушању оптуженог ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВА од 25.12.2003. године и од 18.05.2004. године, те судијски помоћник Снежана Трифуновић чита наведене записнике.

Записник од 26.12.2003. године.

Ја сам рођен 1967. године у Вуковару, завршио сам основну школу у Вуковару, а угоститељску у Осијеку. Живео сам у Вуковару до 1997. године, а од тада лутам по Европи и повремено долазим овамо. Нисам нигде запослен, понекад радим на црно, од тога се издржавам. Ове године сам се развео од жене а наш син живи са њом у Лаћарку. До сада нисам боловао од тежих болести, алкохол уопште не пијем. Никакве наркотике не користим. Негде пред краја рата у Вуковару односно пре ослобођења дошло је до смене на челу Територијалне одбране Вуковар и то тако што је Мирољуб сам сменио Јакшића који је тада био командант. Ја нисам то видео али сам одмах после тога био са Мирољубом и Станком па су обојица причала да су га они сменили, односно отерали па је Мирољуб постао командант ТО а Станко је био командир чете. Ја мислим да је Сирета Дамир звани «Сићо» био заменик Мирољуба Вујовића а заменик Станка Вујановића је био Боро Крајишник. Знамо да се једно време причало да сам ја заменик Мирољуба, међутим, то није тачно. Објашњавам да је у јеној акцији за време борби Мирољуб рањен па су

мајори Шљиванчанин и Тешић од мене тражили да ја преузmem команду над јединицом јер нису веровали Сирети зато што је алкохоличар. Ја сам на том месту био док се није вратио Мирољуб из болнице, тачније 5 или 6 дана. Тога дана када се десио онај догађај на Овчари ја сам, у поподневним часовима, био код куће када је Вутексов комби дошао по мене па сам и ја са још 10-ак људи из ТО требао да обезбеђујем затворенике на Овчари. Није ту било само територијалаца него и добровољаца и резервиста и ко год се нашао на путу. Знам да је било речено да је Мирољуб Вујовић послао тај комби и то је могло бити негде око 14 или 15 часова. Када смо дошли на Овчару видео сам да из аутобуса излазе неки људи, да их претресају Љубан Мијановић и Горан Мугоша «Куштро» као и још један крупнији човек којем не могу да се сетим имена, а знам да то није Булица. Можда и јесте, али се ја не могу тога сетити. Тада када сам ја дошао нисам видео редовне војнике нити официре, од војске сам видео само малог Штуку у хангару, а он је био Радићев курир. Мада ми није јасно шта је он тамо радио. Тамо у хангару су сви тукли те заробљенике, малтретирали их па и тај Штука. Пре него што сам ја ушао у хангар срео сам Мирољуба који је рекао и мени и осталима да од тих заробљеника треба једну трећину затворити, једну трећину разменити, а једну трећину пустити. Ја сам видео да су унутра у хангару испитују ти заробљеници тако што су долазили до неког стола где је седео неки крупнији човек и давали су податке о себи. Мирољуб је био ту негде. Виђао сам ту и Ћапала и друге мада сам ја тада имао 24 године и нисам јако пуно људи познавао. Ја сам још мање могао да организујем тако нешто. Видео сам да они затвореници седе уза зид хангара, да повремено добијају батине од људи који су улазили у хангар, а ја сам унутра препознао неког момка који ме је раније малтретирао којем је надимак «Салаш». Ја сам са неких 10-ак или 20-ак метара испалио један метак из мало калибарске пушке бразилске производње коју сам тада носио изнад његове главе можда до 2 метра док је он седео у углу хангара. Он је знао зашто сам ја то урадио и он се уплашио а узбудили су се и они који су били око њега. Тада ми је пришао Мирољуб, извео ме је напоље и ту ми је говорио зашто пуца, да ли сам нормалан, да ли хоћу да се разбеже заробљеници и да идем кући. Једноставно ме је отерао одатле. Ја нисам баш одмах отишао, после можда пола сата а можда и сат сам напустио Овчару а у међувремену сам чекао да неко наиђе колима да ме пребаци до Вуковара. Ја сам видео да је дошао један трактор до улаза у хангар на можда 10-ак метара од улаза и да су сви који су били тамо одводили заробљенике у приколицу, не знам колико их је ушло унутра, само знам да је трактор кренуо вероватно према Грабову, не могу уопште да се сетим да ли је било неко возило испред или иза трактора само знам да је у кабини трактора био возач и још неки. Не знам ко је возио трактор и ко је био у кабини, то су били мени непознати људи. Нисам ја после чуо никакве пуцње из тог правца где је отишао трактор. Можда сам ја у међувремену отишао. Ја сам отишао са Овчаре можда око 19, 20 или 21 час мада не верујем да је ипак било толико сати и после тога сам био код куће. Ја сам тамо на Овчари стално био са момком из Врбаса чије је име Нешо али му не знам презиме па смо се заједно нас двојица и вртили са Овчаре. Мој отац није био тамо, отац се зове Милан, мој отац је погинуо 17. фебруара 1992. године пред кућом од мене. Њему је надимак био Мића. Након што ме је Мирољуб отерао и када је онај трактор дошао и отишао са заробљеницима ја

сам схватио да ми ту није место и претпоставио сам да ће заробљеници бити стрељани па сам нешто у том смислу и рекао том Штуки да му није место тамо јер је редован војник и јер је млад и знам да није отишао док сам ја био тамо, а после не знам. Ја сам једног човека извукао из хангара. То ми је комшија преко баште неки Влада Русин, не знам му тачно презиме, па сам рекао Мирољубу да га водим кући, Мирољуб ме је питао да ли гарантујем за њега, ја сам рекао да гарантујем. Тај мој комшија је отишао можда сат времена пре мене и ја сам тражио од неких територијалаца у Хјундају и он је отишао кући и живи на истој адреси у Пролетерској улици. Знам да је по занимању био електричар. У хангару је била једна жена средњих година. Ја сам други дан тог догађаја сазнао шта се десило на Овчари. Причало се. Није се причало ко је то урадио већ да су поубијани и да су заслужили да буду побијени. Могло би се рећи да је Мирољуб био газда. Он се за све питао. Сећам се да је Мирољуб тада био рањен и да је имао руку у завоју, не знам ко је наредио да заробљеници из хангара уђу у трактор. Објашњавам да ја не могу да кажем да је то наредио Мирољуб када то нисам чуо, али по ономе што знам да је био могао је да нареди то. Не верујем да би Станко могао то преко Мирољуба да нареди. Њих двојица су харали и пре и за време рата, а и после рата. Знам да је жена Станка Вујановића Нада Калаба пре рата радила у Загребачкој «Нами» на продаји касета. Не знам ко је био њен шеф. Нисам видео Наду на Овчари. То је све што имам да изјавим, записник сам слушао приликом диктирања и не тражим да ми се чита, те га као свој признајем и својеручно потписујем. Додајем још да ја не желим да одем ни у затвор ни у притвор. не осећам се кривим, помоћи ћу колико могу али сматрајте да ако не будем са мојим десетогодишњим сином за нову годину да ћу ступити у штрајк глађу.

Записник од 18.05.2004. године.

Ја сам саслушан пред поступајућим истражним судијом 26.12.2003. године и не желим ништа да изменим или допуним у односу на тај свој исказ. Још једном желим да искажем своје незадовољство због писања медија да смо наводно сви који смо у притвору већ проглашени за оптужене иако истрага још увек није завршена. На посебно питање браниоца адв. Рајка Јелушића у односу на исказ заштићеног сведока хоћу само кратко да кажем да онај део који се односи на мог покојног оца и мене није тачан и ја не знам који су били разлози зашто је тај сведок то говорио, да ли по нечијим инструкцијама, у сваком случају мој отац је имао мотор АПН 6 сиве боје и то сви знају. Ја јесам био на Овчари али нисам био на рупи и не знам где је та рупа. Нисам поседовао бејзбол палицу нити сам видео да је неко други имао. Имам утисак да је заштићени сведок својом изјавом практично оптужио оне који су му сметали и оне који доста знају о њему. Ја знам Златар Вују, он ми је дугогодишњи пријатељ. Знам да је пред крај борби у Вуковару рањен, тачније половином десетог месеца а из копије списка које сам прочитао закључио сам да је био на лечењу у Београду. Знам да оног дана када се десио догађај на Овчари није био тамо а први пут после тог догађаја на Овчари сам га видео крајем децембра месеца 1991. године. Мало је шепао тада када смо се срели само смо се поздравили и није ми спомињао Вују да је био у бањи а спомињао је да је био у Београду на ВМА на лечењу. После рата сам ја био командир

чете а он је био мој заменик. На питање заменика тужиоца одговарам да ја нисам био ни у каквој завади са Спасојем Петковићем, имам неко своје мишљење зашто је својом изјавом оптужио оне људе који га добро познају, ја знам да је он за време рата убио више десетине особа, а то знају и остали. Није тачно да сам му ја наводно узео «Шкорпион» и вратио Станку јер је он имао свој «Шкорпион» који је дужио као курир капетана Радића. Спасоје је причао да је често био у завади са капетаном Радићем јер га је наводно малтретирао и у већини случајева капетан Радић није знао где се он налази. Имам утисак да је капетан Радић покушавао да што више да заштити војску, али чини ми се да Петковић Спасоје није могао да контролише. Тада када сам видео Вују Златара децембра 1991. године није носио штале колико знам. Нисам причао са Штуком о некој наводној медицинској документацији коју неко од окривљених поседује као алиби за поступак. Хоћу још да додам да ме је Штука посетио заједно са Кинезом марта месеца 2003. године после убиства премијера када су Станко и Мирољуб били ухапшени или се можда тада само причало о њиховом хапшењу са претњом да ће ликвидирати сваког ко га буде помињао а користио је свој жаргон ушприцати. Када ме истражни судија пита како је Кинез реаговао на те његове речи, кажем да ми није ништа посебно говорио, али сам видео страх у његовим очима. После неколико дана звао ме је Штука на његово радно место. У то време он је обезбеђивао неки водовод у Сремској Митровици и нудио ми је да заједно ликвидирамо Станка и Мирољуба јер је наводно чуо да су га они помињали приликом разговора са хашким истражитељима у Београду. Ја сам то одбио и рекао сам да ни немам никакво оружје, а он ми је рекао да наоружање није проблем јер он чува магацин наоружања. Не знам који је разлог био зашто је мени понудио да заједно ликвидирамо Станка и Мирољуба, а не знам да ли је још неке то нудио. Ја се нисам после видео са Кинезом па нисам ни могао да га питам да ли је и њему Штука то нудио. Ја сам у месец дана три пута био код Штуке на његовом радном месту. Приликом та прва два наша виђења на његовом радном месту он је говорио да неће дозволити да заврши у затвору, да има децу, да ће све учинити да не заврши у затвору а тек трећи пут када сам дошао код њега предложио ми је да ликвидирамо Станка и Мирољуба. Прецизније наводим да ме је други пут звао да га посетим на послу након тога што је саслушан код истражитеља хашког трибунала па ми је још рекао да је са њим ишао вероватно неки инспектор. Ја нисам ни питао Штуку да ли ме је уопште спомињао код истражитеља јер нисам извршио никакво кривично дело а не спорим да сам био на Овчари. Одмах после тог трећег сусрета са Штуком ја сам отишао за Немачку и да сам извршио неко кривично дело не бих се вратио из Немачке а дошао сам по позиву инспектора Костића из МУП-а Србије. То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека приступи оптужени Катић Слободан, а претходно бранилац адв. Јелушић.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Председниче само једна примедба везано за оно што сам малопре говорио, дакле, право је оптуженог да се брани онако како мисли да је то за њега у одређеној прилици најпогодније. Његово право је и да се не изјашњава о оптужби и да не износи своју одбрану. То право је оптужени Ђанковић у овом тренутку искористио. Међутим, право је оптуженог и да

укаже на одређене неправилности и незаконитости у току самог поступка према њему. То је одвојено од његовог прва да се изјасни о самој оптужби и да износи наравно своју одбрану о тим чињеницама, тако да ја у овом тренутку желим да ставим примедбу да му је то право ускраћено, наравно он то може како сте Ви рекли и у каснијој фази поступка када се буде изјашњавао по оптужби да уједно говори и о тим неправилностима односно незаконитостима. Управо због тих незаконитости и неправилности оптужени је одбио да се изјашњава о оптужби, он је као што видите и сами раније говорио дакле о чињеницама које су му стављене на терет, додуше оно што је истина да је он тек након неких месец дана боравка у притвору први пут упознат са тим шта му се конкретно ставља на терет. Приликом првог саслушања њему није стављено до знања ниједна чињеница, ниједан доказ из кога би произилазила било каква сумња да је он учинио било шта недозвољено. Само му је речено да је ту због Овчаре и да треба о томе да се изјасни. Наравно то јесте незаконитост, то је он наравно и сам схватио и без помоћи браниоца и ја разумем овакав његов став у овом тренутку. Но кажем, мислим да је суд, да је веће погрешило што му није дало прилику да се о тим неправилностима изјасни, да евентуално можда и одговори на наша питања везано за дакле сам поступак према њему независно од саме оптужбе и онога што се у оптужници наводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу само да поновим оптужени је већ на то указао и овде данас за овом говорницом. У сваком тренутку касније он може да промени своје опредељење да изнесе своју одбрану и да изнесе све што мисли да треба да нам каже. Дакле, у сваком тренутку када желите господине Ђанковићу Ви ћете тражити и ми ћемо Вам то омогућити да изнесете Вашу одбрану овде за овом говорницом и да кажете све што мислите да треба да нам кажете. Дајте сад молим вас нека приступи господин Катић Слободан.

Ако сам добро схватио Ви сте имали неки оперативни захват услед канцера грла и отежано говорите. Сад сте мало и удаљени од микрофона дајте седите и наместите микрофон. Покушаћемо овако да комуницирамо мада је очигледно отежано.

Оптужени Катић Слободан најпре упитан од стране председника већа исказује:

Господине Катићу да Вас прво питам да ли сте разумели зашта се теретите?

«Оптужницу сам разумео».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли признајете да сте извршили кривично дело које Вам се њоме ставља на терет и своју кривичну одговорност? Не признајете?

Не признајем да сам извршио кривично дело које ми се њоме ставља на терет, ни своју кривичну одговорност а потом поучен исказује:

Господине Катићу по закону Ви нисте у обавези да изнесете Вашу одбрану, можете се бранити ћутањем. Да ли желите да се бранити ћутањем или ћете нам рећи све што мислите да треба да нам кажете?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Оно што сам рекао у изјави, што сам дао већ исказ, хоћу да дам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Своју одбрану ћу изнети», те потом исказује:

Кажите господине Катићу да остајете при одбрани коју сте изнели у претходном делу поступка, дакле у истражном поступку саслушавани сте у два наврата и при тим својим изјавама остајете?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па не знам шта вас више интересује да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јест да отежано комуницирамо али Ваше је право дакле господине Катићу Ваше право је да сами у свом слободном излагању кажете све што мислите да треба да нам кажете и ми Вас у томе нећемо ни ометати ни прекидати.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја ћу од почетка да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тамо негде око половине десетог јавио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас јако лоше чујем, колеге браниоци и остали? Лоше јел тако?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја се трудим колико могу. Био сам добровољац тамо негде од половине десетог месеца у Шиду, тамо сам упознао моје из јединице да ли је потребно да набрајам кога сам упознао, упознао сам Милана, Кинеза, Цецу, све их знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу нам из режије да се ово лоше разуме и биће проблема после у томе да се скине транскрипт са овог његовог казивања. Дакле, ако сам добро схватио господине Катићу тамо сте у Шиду већ тада сте упознали и Кинеза и Марета и Цецу итд. У јединици сте, можда је боље да идемо овако ја ћу са неким питањима покушати да видим да ли Ви остајете у потпуности при оној одбрани коју сте нам већ изнели у поступку истраге. Дакле, јединицом командује том вашом јединицом командује господин Милан Ланчужанин звани «Камени»? Кад сте дошли у Вуковар, та Ваша јединица?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја мислим од 18.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. октобра? Да ли из тог времена познајете остале овде оптужене, не из Ваше јединице њих очигледно знате, него господина Вујовића, Вујановића?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Њих нисам одмах знао ја сам дошао из Србије па нисам знао, тек касније смо се упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова ваша јединица да ли је била под нечијом командом?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Били смо под командом гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Мајора Тешића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајора Тешића? А капетан Радић?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Он је био командир наш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чете, он је био командир чете, при којој је била ова Ваша јединица?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да они су, без њих ништа нисмо могли да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша задужења била у јединици, какву сте функцију Ви имали?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Набавка хране, лекова, цигарета и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки помоћник Ланчужанинов за што би рекли позадину или сте само тако неформално задужење те врсте?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: то је неформално задужење, то сам ја радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снабдевање? Откуд Вам овај надимак мајор, Ви нисте имали никакав чин тог типа?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То је између нас интерно, као успешни тамо набавка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте успешни у тим својим пословима набавке па су Вас прозвали мајор?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сви су добијали неке надимке, онај капетан, онај оно, то је више било интерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је издавао наређења за акцију? Од кога сте добијали наређења за акцију? Гардијске бригаде и конкретно?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Од војске. Ја нисам био на састанцима, ја мислим гардијска бригада, мајор Тешић и Мркшић Миле, је био командант свега, пуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви на те састанке нисте ишли?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја нисам везу имао кад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је ишао?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Имали су они, ја мислим Камени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Камени је ишао? Питам Вас поново дакле, да ли знате из тог периода Вујовића и Вујановића, Мирољуба и Станка?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Упознали смо се тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим јединицама су они били, да ли то знате и каква су њихова задужења била?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Мислим да је њима био претпостављени капетан Бојковски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обадвојици?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Обадвојици, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капетан Бојковски им је био претпостављени?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сви смо ми били под војском они су једини команданти били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази рекли овако је то формулисано «иначе моје јединице у Вуковару деловале у садејством са гардијском бригадом од које смо добијали наређења за акције а таква наређења добијале су и друге чете па и између осталог и ТО Вуковара којом су командовали Мирољуб Вујовић и Станко Вујановић».

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да али тада није било тога, био је командант капетан Јанковић у то време, они су касније били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су они касније били?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: После рата је било негде фебруара месеца постао начелник штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам али после рата? Ви кажете да су они били команданти ТО после рата, да ли сам Вас добро разумео?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тако је испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али овде сте рекли ово што сам ја сада прочитао гардијска бригада у Вуковару је била само до краја ратних дејстава после тога је она напустила Вуковар, ако је она напустила Вуковар после тога, онда каква сте наређења добијали за акције и ви и ТО Вуковара од гардијске бригаде, па гардијске бригаде нема након престанка борби, они су се вратили за Београд, а Ви овде кажете «иначе моја јединица у Вуковару деловала је у садејству са гардијском бригадом од које смо добијали наређења за акције, а таква наређења добијале су и друге чете, па између осталог и ТО Вуковара којом су командовали Мирољуб Вујовић и Станко Вујановић»? Из овога би се дало закључити да су они командовали пре престанка борби а сад ми кажете односно сад нам кажете да су они командовали после престанка борби, пре тога Јакшић?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па није ме питао ништа судија истражни само ме је питао у вези њих, откуд ја нисам знао ја сам тек дошао у Вуковар и нисам везе имао под њиховом командом, никакве, да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам сигуран да сам добро разумео ова Ваша објашњења?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сада ћу да вам објасним. Мирољуб је постао начелник после рата а капетан он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуб је постао начелник после рата? Даље?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: А за време борби они су исто водили групе неке људи као и Камени нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, за време рата они су водили групе људи као и Камени Ланчужанин?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Они су били домаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смислу мислите да се ово, какве су то групе људи формацијски, какве би то биле групе – јединице, вод, чета?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Мање групе, десетак људи ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мање групе од око десетак људи можда дакле вод.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Они нису били под командом, ја мислим да смо се сада разумели мало кад сам објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Овчару, за догађаје на Овчари?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам то чуо много, много касније кад су почели ови у Хагу да већ траже, да јуре и тако да произивају Шљиванчанина, Мркшића, Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули дакле много, много касније, а где сте Ви били тих дана господине Катићу?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам био у Земуну у болници код Ваљаревића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажем тих дана мислим на 18., 19., 20. новембар 1991. године.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Кажем 19. Отишао сам 18. у Земун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете поновити нисам вас разумео? Поменуште малог Цоа?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да њега сам возио у болницу ту у Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега сте возили у болницу у Негославцима? Ако сам добро схватио има је неки сусрет са пуковником Мркшићем? Око чега?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: У војсци је одузиман кратки пиштољ, добровољцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољцима, тим рањеним или уопште добровољцима?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Овима што су мртви, побијени, па су им онда узимали то, па сам рекао да их сахране са тим што је Мркшић пуковник рекао да им не дирају то то су као трофеји неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мали Џо је пребачен у Београду у болницу, а Ви, шта Ви радите?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам се вратио у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у јединицу?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Јер нисам имао шта да тражим у Негославцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се вратили у јединицу и колико се ту задржавате?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Био сам, сутрадан сам отишао тамо негде око поподне сам отишао за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан сте отишли, напустили сте Вуковар?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Отишао сам у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београд сте отишли?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тад сам већ видео да узимају Срби све то, кад сам видео да пада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан у односу на тај дана када је мали Џо рањен и лекарски збринут у Негославцима па касније у Београд, дакле сутрадан у односу на тај дан?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се задржавате у Београду?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па дошао сам назад 22-ог из Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили сте се, били сте у Београду, у Земуну?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: У Земуну код њега у болници код Ваљаревића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био у болници?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То сам прошли пут рекао кад сам објашњавао Кнеза Милоша то је овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ВМА или?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није ВМА?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То је она велика болница свих тих формација шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, тих дана сте свакодневно одлазили код њега у посету?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Одлазио сам 19., 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете да сте се у Вуковар вратили 22.?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: 22. тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је Овчара у смислу локације, намене и да ли сте уопште тамо били икада?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сад ћу да вам кажем, да ја нити сам знао где се то налази а камоли био тамо са 7 година мог боравка колико сам био тамо живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живели сте до 1997. године?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нисам знао где се то налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никад ни отишли за време тих?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ма никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи дакле уопште?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не знам ни где је то уопште ни шта се тамо дешавало. Ја не знам што сам ја овде уопште, неко да каже Катић је то само да сам стао ногом тамо не би ми било жало, ма ни лук јео ни лук мирисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Катићу, тада приликом саслушања код истражног судије то је било први пут у децембру месецу крајем децембра месеца прошле године Ви сте на питање тужиоца одговорили «објашњавам да након што сам малог Џоа одвезао у болницу», дакле у Негославце, «ја сам био стално у Вуковару, врло често сам одлазио код неколико девојака које сам тада имао у Вуковару то сви знају ја нисам учествовао ни у каквим крађама ни у разгојништву ни слично, а нисам ни био на Овчари».

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: то је тачно све што сам рекао, али ја нисам мислио са станом ја сам тамо живео нисам у том смислу напуштао Вуковар, тамо ми се дете родило, тамо сам живео, имао сам пријаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тек касније приликом Вашег другог саслушања Ви наводите како сте посећивали малог Џоа овамо у болници, да сте тих дана уствари били и славили у неком кафићу у Земуну и тих дана уопште обилазили малог Џоа а из ове изјаве би се дало закључити «након што сам малог Џоа одвезао у болницу ја сам био стално у Вуковару»?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да ме је питао ја бих рекао то се односи да сам ја живео тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ово треба схватити у смислу да сте Ви остали тамо да живите све до 1997. године?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да није дошао 1977. године УМПРОФОР ја бих живео још тамо. Ја мислим да сад разумете шта сам хтео рећи. Како сам могао да набављам храну, било је спонзора пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко тада са Вама из Ваше јединице отишао не знам ни ја у Србију, Београд, Земун, било где?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви отишли?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам отишао са комбијем који смо добили то је хитна помоћ, то је двотактни мотор, то сам добио од овага Црнчевића Бране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, неко други из Ваше јединице тада није отишао са Вама?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Са многим није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Само да Вас питам ово, рекли сте да сте отишли са малим Џо, јел тако, да га пребаците у болницу, прво у Негославце па после тога за Београд или само за Негославце нисам добро разумела?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам њега са још једним колегом одвезао у Негославце у болницу.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: И колико је он ту био времена у Негославцима? Мислим дан, два, колико да ли знате?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја мислим да је он истог дана морао бити пребачен јер сам ја видео.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Пребачен где из Негославца?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: За Београд.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: То, то кажем.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тамо су била 3 хеликоптера не знам.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: И пребачен за Београд и Ви сте с њим отишли за Београд?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Него Ви се после тога враћате у јединицу?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја се враћам.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А када сте ово обилазили када сте рекли да сте обилазили малог Цоа, сваки дан?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Чуо сам кад сам дошао 18. кући сутрадан и прекосутра.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А шта сте после тога радили кад сте га обишли где сте боравили после тога?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Који дан?

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: То кад сте обишли малог Цоа тих дана 18., 20., кад сте рекли?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: 19. и 20. отишао сам са малим 19., кући смо отишли, а 20. био сам на прослави ове славе мог другара.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Где?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То је у «Рибнику», кафић «Рибика» код Ђорђета.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: И јел ту вас више било?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па било је његових гостију ја сам дошао са два другара тамо, они су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно објашњење господине Катићу када сте други пут саслушавани код истражног судије он Вас је питао исто што и ја па сте Ви тада објаснили «ја нисам то спомињао приликом претходног саслушања јер нисам био питан шта сам радио у слободно време»?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па тачно је то судија, па није конкретно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сад слободно време?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па кад није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти дани које сте провели овамо у Београду и Земуну да ли су то неко слободно време Ваше или шта?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па то је било нпр. набавке и шта ја знам то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било бораца у јединици у којој је он био?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сад то питање ми смо имали једну групу па је Милан отерао јер нису били дисциплиновани, па смо доводили друге и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате бројчано колико, па ако сте били задужени за неко снабдевање тако сам схватио Ваша задужења у јединици онда је претпоставка да Ви најбоље знате бројчано стање?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Колико не могу ја да тражим нешто, он ми да, ја сам био и у Ловасу, па су ми дали да донесем храну, цигарете, превоје, завоје али сад колико ја сам сад задовољан био колико ми дају знате то није било одређено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И немате неку представу колико људи је бројала та Ваша јединица?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да сам ја имао базу некад је било 20 некад 30 зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некад 20, некад 30? Ово понављам због тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је био интендант мене занима за колико је људи задуживао, требао храну нрп.?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Није то класично војно, они су само у те акције имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је вршено снабдевање те Ваше јединице храном, муницијом?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ми смо једанпут добили пуне сандуке муниције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе како сте се снабдевали са муницијом?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То је војска давала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па војска давала, за колико људи, да ли сте требовали у том смислу Вас пита заменик?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не, па ја да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доручак, ручак, вечера дакле она свакодневна прехрана јединице, да ли сте требовали, да ли сте неком писали потребе за наредни дан и у том смислу?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нисам, ја сам то рекао да сам способан да не будемо гладни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, набављали сте тако цигарете и?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Апсолутно, све то. Јел у реду?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је дужио неко наоружање и које?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам имао аутоматску пушку М 72 добошарку и имао сам «Шкорпион» грешком па сам то вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су Вам то узели.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да то је враћено, добили смо грешком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога познаје од оптужених и да ли зна у којим су јединицама били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање заменика ОЈТ? Схватио сам, добро није спорно да познајете из ваше јединице, рекли сте и нам и за Вујовића и за Вујановића, али има ту још оптужених, видите их дакле, питање кога од осталих оптужених знате и у којим су били јединицама?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Скоро све, па они су били код мене моји, ми смо били Вуковарчани и добровољци тако шта да кажем, како да дефинишем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Перића, Перић Јовицу?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тога не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Атанасијевић Ивана, тада се звао Хусник Ивица звани «Ико», знате ли га из тог времена?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици је он био?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Он је био код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био код вас?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Прикључио нам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прикључио вам се? Да ли знате Војновић Милана звани «Мићо Медоња» можда би Вам надимак помогао?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџарац Предрага?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: По именима слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни њега? Ланчужанин, Љубоја, Милојевића, да ли знате Златар Вуја?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам, он је држао кафану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држао кафану касније у Вуковару?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мугоша Горана, знате, Шошић Ђорђа?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Чича»?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате и њега? Ђанковића?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калаба Наду?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам Станкову супругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је она била у каквим јединицама, Нада?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Она је жена била кући, домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Булић Милана, звани «Булица».

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био, у којој јединици је он био?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не знам. Знам с овима што сам ја био близу. Много је мало људи било на ослобађању па смо се знали сви. Ипак сам ја живео тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже да познаје Златар Вуја, када га је видео тамо када је био у Вуковару, да ли може то да се сети?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Златар Вуја био рањен можда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, ово Ваше слегање раменима?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нешто сам слушао али нисам га познавао обично ко је рањен чује се и тако или је погинуо не дај боже то ја не могу да тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се вратио из Београда каже 22. новембра се вратио ако сам добро схватио из Београда, када је рецимо у односу на тај повратак видео Вуја Златара и да ли га је видео уопште?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када га је уопште видео после тога?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ово су питања, откуд знам када сам га видео, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али знате да је он касније после рата држао кафану у Вуковару?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Јесте нисмо ми имали неке контакте знали смо се и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се кретао тада када га је видео да је држао кафану, да ли несметано или отежано или како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете ли питање? Да ли сте разумели?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја знам да је држао кафану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се кретао пита Вас заменик, како се кретао? Нормално, отежано?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Мени се чини да је мало ћопао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чини Вам се да је мало ћопао?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тако нешто, кад је држао кафану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је држао кафану, да ли је користио штап?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Јер је он, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је користио штап, штаку, било што слично?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја мислим велики је то период времена знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгица из Новог Сада, да ли њу познаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете извесну Драгицу из Новог Сада, добровољку наводно?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или другим речима јел било жена добровољаца у њиховој јединици?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Познајем Драгицу она је била у полицији војној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је она била, у војној полицији?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да. Она је погинула у Кравицама тамо, Кољевић поље

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то у Босни?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: У Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније? Да ли је било других жена добровољаца у вашој јединици рецимо или?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Било је медицинских сестара, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у вашој јединици?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па било је, било је добровољки, медицинске сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Медицински радници?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Када се раздужио са аутоматском пушком и ако је имао опрему војну да ли је и њу вратио и да ли је добио неку потврду за то? Рекао је да се раздужио раније са овим «Шкорпионом»?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: то нису била раздужења. Како сам га добио тако сам га вратио, нисам ја то задуживао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник Вас пита када сте то вратили и коме сте то вратили?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Вратио сам га у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јединици?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: ту на гомилу где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ту где су били магацини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте се раздужили, када сте вратили то оружје?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па можда два дана вратио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дана три у односу на што два, три?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Како сам добио тако сам вратио два, три дана вратио у магацин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему причате, о «Шкорпиону»?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: О «Шкорпиону».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пита Вас пуномоћник за аутоматску пушку, рекосте да сте имали аутоматску пушку у свом наоружању, е па да ли сте њу вратили некоме и када ако јесте када?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: то нисам вратио никоме како да вратим кад то није задужено било оружје, то је из куће узето тамо где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, узето из куће неке у Вуковару?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не, ми смо добили сандуке оружја и муниције и ја сам узео код себе пушкомитраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, а да ли сте то после вратили некоме?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па на крају кад сам одлазио сад не знам кад, кад сам већ отишао из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1997.?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Тако је, а после Винковаца и оног «Олује».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После «Олује»?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: После тога готово је било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили неку потврду о томе да сте то некоме дали?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Па коме, нисам никакву потврду ни добио.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је регулисао од када до када је био добровољац и да ли има неки докуменат, да ли је уписан у војну књижицу или на било који начин од кад је до кад је био и где на ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то време које сте провели као добровољац у тој јединици или можда касније у неким другим да ли Вам је уписивано у војничку књижицу.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нико ми ништа није уписао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Окривљени је рекао да је био у Београду – у Земуну да је посећивао у болници Ваљаревића 18., 19. и 20. новембра, мене интересује због чега је он отишао из Вуковара?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: На ослобађање Вуковара на прославу тамо кући с мојима да је ослобођен Вуковар.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је неко одобрио тај одлазак, неки старешина?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја сам био војник за себе, узео сам кад год сам хтео, враћао сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте хтели и нисте тражили ни од кога никакво одобрење?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро имате Ланчужанина, имате ове људе из гардијске бригаде, команданте Радића, Тешића?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ма нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да се 22. вратио у Вуковар, да ли се јавио неком старешини 22.?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нисам се јавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је одговорио.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја немам потребе да се јавим. Ја могу да идем где хоћу, волео сам цурице, да попијем и тако. То ми је било најглавније.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тада када се вратио у Београд, да ли је тих дана видео Ланчужанина у Београду?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја мислим да сам га видео на блиц али нисмо причали много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите да сте га видели али нисте причали, јел сам добро разумео Ваш одговор? А када и где?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Кад сам ја завршавао посету Ваљаревићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то био дан, од ових дана који је то био дан?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: то је био задњи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био задњи дан који сте Ви провели у Београду или шта?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: То је био други дан моје посете Ваљаревићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други дан Ваше посете Ваљаревићу, а Ваљаревића сте посетили?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: 19. и 20. у термину од 10 до 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па би ово било 20. ако сам добро схватио након посете Ваљаревићу и где сте се срели, ако се сећате?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не могу да се сетим тачно где смо се срели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте га видели?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа да ли је то било пре подн, подне, поподне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је после посете Ваљаревићу, Ваљаревића је посетио од 10 до 12 значи после 12.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Само овде сте рекли кажете на једном месту «ја јесам отишао до болнице вуковарске, али тек када тамо није било никога, видео сам рушевине, нисам се интересовао нити ми је било ко рекао где су евакуисани ови људи који су били тамо». Кад сте то отишли до болнице и из ког разлога? Јел кад сте се вратили из Београда или сте нешто касније после, кажете кад су били већ евакуисани људи кад није никога било, кад је то било?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Касније много дана јер била је та Весна Босанац тамо па сам ишао да видим где су били ови што су болесници.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Колико касније, годину дана или месец дана?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Неколико дана после.

Констатује се да је у току саслушања оптуженог Катића а у 10,40, у складу са ранијим тражењем, те одобрењем председника већа судницу напусти бранилац адв. Калањ.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да ли могу да кажем нешто. Била ми је жена сад у посети и нисам добио газу, нису хтели да приме мени да превијем рану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где овде?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Као сваке друге среде мени то треба ја се сам превијам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема Ваша родбина или ко већ да Вам доносе газу?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Жена ми је донела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруга Вам доноси газу, никаквих проблема нема нека она то тражи ми ћемо уписати у дозволу за посету.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сад ми је треба јер је немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека тражи.

Наставићемо са саслушањем опт. Катића.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Само ово да дефинишемо што сте рекли, значи на колико дана после повратка из Београда одлазите до вуковарске болнице колико сам Вас ја разумела, јел тако, а зашто сте отишли, јел сте знали да тамо ништа више нема јер кажете биле су само рушевине, зашто уопште идете тамо, који је разлог?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сви су ишли порушена је ...кућа, порушено и тамо, сви су ишли да виде тамо шта има, какво је стање.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Па сте отишли информативно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите шта тамо има?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: У каквом је стању и све то, нисам једини тамо ишао.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Тих дана када је ишао у посету код Ваљаревића покојног у болницу, да ли је још неко с њим био присутан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте ишли сами у болницу или је неко ишао са Вама?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ишао сам са мојим дечкићем један кога сам ја као брата волео.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Како се зове тај?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Живко Наић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наић Живко?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Да.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: Још јено питање судија, да ли је окривљени уопште учествовао у неким војним операцијама и акцијама?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Сало могу да се похвалим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо можете да се похвалите?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Нисам тако рећи, увек само ишао тамо амо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли колеге остали браниоци имају питања оптуженом? Нема. Да ли оптужени имају што да питају Катића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само још једно питање. Када је јединица распуштена «Лева суподерица» у којој је он био?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Одмах после пада Вуковара, не знам тачно дана, одмах значи чим је пао Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то господин Драговић?

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Хтео бих само ако је још увек интересантно да образложим пошто Слободан не уме да уради, а пошто је и он инвалид па се тешко креће, па сам изашао ја да објасним оно бројно стање и како је он то набављао храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко у каквом је стању?

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: У вези бројног стања јединице наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О бројном стању ваше јединице?

ОПТ. ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГ: Да објасним то пошто је требао Камени то да учини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било једно питање које је било упућено оптуженом, хвала не треба господине Драговићу.

Питања оптуженом нема, оптужени нема ништа више да изјави.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Имам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате још нешто да кажете.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја нисам знао где се налази Овчара и камоли стао, а у затвору сам због чега, 6 месеци сам ја у затвору, да неко каже да сам био па у реду него нисам ни где се налази то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то сте нам рекли, хвала лепо.

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Жао ми је тих жртава тамо али ја нисам био учесник тога, жао ми је тих људи који су умрли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо, кажете да Вам је жао тих људи који су страдали али у томе нисте учествовали?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Ја нисам имао удела.

Председник већа у 11 сати издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида на 30 минута ради одмора.

Настављено у 11,30 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У међувремену напустио нас је колега Јелушић примећујем, остали браниоци су овде да и колега Мамула, али ту је господин Штрбац. Да наставимо саслушање оптужених. Молим вас нека приступи госпођа Калаба Нада. Добар дана госпођа Калаба. Прво да Вас питам, да ли сте разумели оптужбе које стоје против Вас? Добили сте оптужницу у писменом облику, чули сте пре неки дан прошле седмице сте чули и усмено излагање оптужбе од стране заменика тужиоца за ратне злочине, па Вас питам да ли сте разумели те оптужбе?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесам.

Оптужена Калаба Нада најпре упитана од стране председника већа изјављује да је разумела оптужницу.

Госпођо Калаба на ово питање не морате одговорити, ја претпостављам да сте се Ви већ консултовали са Вашим браниоцем у том смислу како би сте на моје питање одговорили, да ли признајете да сте извршили то кривично дело као и своју кривичну одговорност?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Нисам извршила ништа.

Не признајем да сам извршила кривично дело ни своју кривичну одговорност, како то оптужену пита председник већа, а потом поучена исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Калаба по закону нисте у обавези да изнесете Вашу одбрану, не морате одговарати на питања која ћемо поставити, можете се бранити ћутањем, да ли желите да се браните ћутањем или ћете рећи све што Ви мислите да треба да нам кажете?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сада не бих хтела да износим моју изјаву док не чујем, док не буду саслушани заштићени сведоци пошто ме једини терете. Након тога свакако бих изнела све што знам што се тиче предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви за сада желите да се браните ћутањем?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја не знам како Ви то тумачите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако се зове, дакле или изнесите одбрану или се браните ћутањем, дакле за сада не желите да изнесете Вашу одбрану, али тиме можете да отежете прикупљање доказа који иду у Вашу корист?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја бих тако одлучила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак би сте овако?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Потом, поучена од стране председника већа исказује да за сада нежели да изнесе своју одбрану док у поступку не буду саслушани сведоци сарадници а потом би своју одбрану изнела.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, јер ме они једини терете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И при овом свом опредељењу остаје и након што је од стране председника већа поучена односно упозорена да тиме може да отежа прикупљање доказа који иду у њену корист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо можете заузети Ваше место.

Након тога суд, у смислу одредби члана 321 став 2 ЗКП доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се прочитају записници о саслушању оптужене Калаба Наде од 26.12.2003. године и од 18.05.2004. године, те исте по овлашћењу председника већа чита судијски помоћник Снежана Трифуновић.

Записник од 26.12.2003. године

Ја сам рођена 1962. године у Вуковару. Живела сам са породицом у Борову Селу, где сам завршила основну школу. Завршила сам средњу трговачку школу у Вуковару и радила сам у Робној кући «Нама» у Вуковару на одељењу кристала и текстила, а касније на прехрани. У Вуковару сма живела до 1995. године, а затим сам прешла у Сомбор. Неко време тамо живела па затим у Београду, односно Земуну. Од 1987. године сам у ванбрачној

заједници са Станком Вујановићем и из те везе нас двоје имамо кћерку Јелену која сада има 13 ипо година. Станко има из претходног брака кћерку која има сада 21 годину и која је у Немачкој код моје тетке у Констанцу, она је иначе студент Пољопривредног факултета у Земуну, а тренутно је само у посети код моје тетке. Станко има рођену сестру у Аустралији која је јуче поподне дошла, а мислим да остаје 4 недеље. Моји родитељи живе у Борову Селу, а Станкови родитељи у селу Прхово у Срему. Ја нисам нигде запослена, а Станко је имао фирму за производњу бетонских блокова до лишења слободе, али због болести није могао то да ради. Он је иначе у притвору од 23.03.2003. године. Када су почели они познати догађаји у Вуковару 1991. године било је претњи, пуцања, сви су се плашили па смо на неки начин били принуђени на самоорганизовање по кућама односно двориштима. То су биле више неке страже у ноћним сатима. Ја сам у то време била на боловању а тада сам радила у самопослузи «Нама» из Загреба а пословља је био Сабљак Мартин. У то време командант територијалаца је био Душан Јакшић. Ја знам да су мештани из Вуковара територијалци уствари показивали пут војницима који су дошли касније па је тако Станко припао чети капетана Бојковског и био је у улици Зелене, а то је следећа улица од наше улице у којој смо имали кућу а коју је држала чета Мирољуба Вујовића који је припао под команду капетана Радића. Почеле су да се воде озбиљније и интензивније борбе и знам да се касније кренулу у деблокаду касарне из више праваца. Ја сам покушавала да изађем из Вуковара, чак сам требала једном приликом да идем војним камионом који је носио храну према Борову Селу, али је тај камион разнет, а ја стицајем околности нисам тог дана била у том камиону. После тога се више није могло изаћи напоље и ја сам остала у кући. Иначе, у тој кући у којој сам била капетан Радић је имао тако да кажем штаб, то је у ствари место где је он био са младим војницима. То је у ствари било у кући Станковог оца која се налази дубље у дворишту у односу на нашу кућу која је била до улице. Ја знам да је Станкова сестра остала заробљена у Вуковарској болници а тамо је радила као лаборант. Она се зове Невенка Данилчевић, а њен супруг је био у то време у Борову Селу. Знам да је Станко стално покушавао да ступи у контакт са њом и да провери да ли је уопште жива. Када је Вуковар ослобођен 18. новембра 1991. године знам да је Станко отишао по њу у болницу и довео ју је негде после 12 часова. Тада су прорадиле емоције, она је причала шта се све дешавало у болници, јавили смо и њеном мужу да дође и он из Борова Села. Није он могао да дође јер Борово Село још није било ослобођено, тако да је он тек касније могао да дође. Следећег дана, дакле, 19. новембра 1991. године у раним поподневним часовима негде око 14 или 15 сати код нас у кући је дошао Стево Зорић звани «Ђево», тражио је Станка па када је Станко изашао рекао му је да он иде на Овчару и да тражи тамо неку породицу и замолио Станка да га одвезе. Станко је у то време возио неки црвени ауто трула вишња не знам да ли је «Форд сиера» или «Опел вектра». Њих двојица су отишли а није ми Станко рекао када ће се вратити. Иначе, те вечери смо се договорили да направимо вечеру јер је Ђорђе Терзић чија је жена такође била заробљена у болници као и Невенка рекао да ће донети прасе. У сваком случају он је то прасе донео предвече око 19 или 20 сати и ту се скупило нас доста и вечерали смо. Иначе у нашој улици једино смо ми имали струју пошто је ту био Радићев штаб па је имао мали агрегат. Ту су биле неке Ненине пријатељице, знам да је

био официер Хаџија који је свирао гитару, био је капетан Бојковски, капетан РАдић, био је ту и његов курир војник којег су звали «Штука». Мада Радић био стално ту, излазио је повремено, а ту је био један војник из Ниша Небојша Јандрић, не знам чији је он био војник. Тај Ђорђе Терзић који је донео то прасе био је ту и Бранко Вујановић, то је отац Станков, а била је ту и Мира Терзић, Ђорђетова жена та која је била заробљена у болници, а биле су ту и комшије Душан Војновић и Жељко Петровић. Станко је дошао негде око 19 или 20 часова. Знам да су заједно ушли Станко и Жељко Петровић а сада да ли су заједно и дошли то нисам сто посто сигурна. Ту смо вечерали и задржали се дубоко у ноћ. Када су се разишли а Станко и ја смо остали у кући као и Нена и Станков тата. Према томе, ја тога дана нисам била на Овчари нити сам знала где је Овчара само знам да је био путоказ када се иде из Вуковара према Сотину, постоји путоказ за скретање у лево када се иде из Сотина. Следећег дана били смо код куће с тим што је Станко отишао на «Велепромет» да донесе намирнице па је то и донео и тада је дошао и Ненин муж Дуле. Седели смо са њим и причали. Ни тога дана ја нисам ишла на Овчару, а нити је Станко ишао на Овчару. Када ме је питао истражни судија да ли је Станко говорио шта се дешавало на Овчари тога дана када је био кажем да ништа није причао о томе, није ту ништа говорио. Ја сам први пут сазнала да је било можда стрељање заробљеника на Овчари у августу месецу 1992. године када је објављен текст у «Вечерњем листу» када је новинар Јован Дуловић наводно објавио текст у којем се спомиње да је наводно био крвави пир на Овчари и да су то урадили Станко Вујановић, Мркшић, Радић, Шљиванчанин. Ја имам негде тај чланак у свом стану. Не знам за текст у «Времену» под називом «Крвава прича», а за шта ме пита истражни судија. Само сам чула за то. Новинар Јован Дуловић је повремено био у кући преко пута нашој код Милке Пајић а нама се представљао као писац. Био је симпатичан чичица који је бележио оно што су му говорили. Ја сам била шокирана када сам видела тај текст, иначе Дуловић је повремено долазио у ту кућу где је био тзв. Радићев штаб а ту су долазили и други борци који су требали Радића. Негде у току борби знам да се појавила добровољачка јединица којом је командовао Милан Ланчужанин звани Камени и њихов штаб је био у кући Васе Робија, то је друга кућа од наше. Штука иначе је био најмлађи Радићев војник и Радић га је пазио као своје дете. Ја стварно не знам верујте да ли је он био на Овчари или није. Иначе, те вечери када смо вечерали оно прасе сећам се једног детаља да ми је тада «Штука» поклатио новчаницу од 20 франака, не знам да ли француских или швајцарских са посветом «Нади од Штуке» са уписаним датумом 19. новемба 1991. године нажалост немам више ту новчаницу. Ја знам да је Станко од оружја имао аутоматску пушку и неки трофејни шкорпион са већом жутом футролом. Ја код себе имам радну књижицу и сада ћу погледати када сам добила отказ када сам се вратила са боловања и у књижици стоји датум да ми је отказ уручен 16.07.1991. године. Ја сам поштом добила решење о престанку радног односа у потпису је био директор Кршић Владимир а већ сам рекла да ми је пословођа био Сабљак Мартин. Када сам ја дошла на посао након боловања рекли су да могу да се вратим кући и да ћу поштом добити објашњење, а рекли су ми усмено да сам добила отказ, а ја сам знала да сам отказ добила зато што сам Српкиња, као и многи други који су радили у тим фирмама. То ми је саопштио Перо Цвитановић који је практично заменик

пословође Сабљак Мартина. Нисам се ја ништа бунила знала сам шта ми следи па нисам ни тражила разговор са пословођом и директором. Ја сам истина тражила разговор са директором али је наводно био на путу у Загребу па ми је секретарица Маријана која је била добра жена рекла да дођем следећег дана, међутим, нисам ни онда нашла директора и тада су већ почеле да се постављају барикаде. Вратила сам се и више нисам ни одлазила на посао. Ја сам висока око 168 цм, мада не знам тачно и пред крај рата у Вуковару имала сам 40-ак килограма. Била сам више гладна него сита, била сам баш гладна. На посебно питање браниоца објашњавам да сам ја пушку држала само у средњој школи за време одбране, а за време рата уопште нисам држала оружје јер имам фобију од оружја. Јесте да је у дворишту наше куће било пуно оружја јер је ту Радић држао своје оружје од војске, али ја то нисам никада дирала. Нисам никад пуцала из пиштоља нити знам да рукујем пиштољем. Колико против мене буде одређен притвор молим да се за сада не ангажује Центар за социјални рад јер ће бригу о мојој кћерки преузети до даљег Станкова сестра Невенка. То је све што имам да изјавим.

Записник од 18.05.2004. године

Ја сам саслушана 26.12.2003. године и тада сам изнела своју комплетну одбрану. Немам ништа да додам нити да изменим у односу на тај исказ. Додајем само да ми је јако тешко што сам у оваквој ситуацији и што ми је породица практично уништена. Без обзира на то што је притвор облигаторан бранилац адв. Перковић предлаже да се притвор укине обзиром на околности у којима се окривљена налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, наравно госпођа Калаба касније у току поступка уколико се Ви определите да ипак изнесете Вашу одбрану ми ћемо Вам то омогућити. Нека приступи оптужени Булић Милан. Добар дана господине Булићу, да ли сте разувели оптужбе које стоје против Вас.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте? Да ли признајете да сте извршили кривично дело које Вам се ставља на терет?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И своју кривичну одговорност?

ОПТ. КАТИЋ СЛОБОДАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Оптужени Булић Милан најпре упитан од стране председника већа, исказује да је разумео оптужницу и да не признаје извршење кривичног дела ни своју кривичну одговорност, а потом поучен од стране председника већа, исказује:

Господине Булићу по закону нисте у обавези да изнесете Вашу одбрану, не морате одговарати на питања која би Вам евентуално поставили односно можете се бранити ћутањем. Да ли желите да се браните ћутањем или ћете изнети Вашу одбрану и рећи нам Ваше виђење ових тврдњи тужиоца.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да нормално ћу изнети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнећете Вашу одбрану.

«Своју одбрану ћу изнети» и потом исказује:

Изволите господине Булићу реците нам све што мислите да треба да нам кажете.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Сами догађаји у Вуковару су почели раније него што почели како су почели ја сам се задесио и радио сам у болници у Вуковару, тада сам негде у шестом месецу напустио Вуковар одводећи своју фамилију у Кљајићево и када сам се враћао по мајку и оца више се нисам могао вратити тамо пошто су у Ердуту дигли барикаде и онда сам остао у Борову Селу тако да сам био у Борову Селу два и по месеца отприлике када су кренули борбе на Вуковар онда сам отишао са пар колега, сели смо у ауто и отишли смо на Вуковар. Тада сам био у Вуковару. Дошао сам на Велепроммет и ту сам био са колегама пријатељима на Велепромету када се десио пад Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били ангажовани у било каквим јединицама или што сте дошли на Велепроммет?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па били смо ангажовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили, шта сте Ви конкретно радили на Велепромету?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па ту је била јединица како се звала у то време Територијална одбрана шта ја не знам, али тад сам припадао њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир, или командант, ко је био старешина те јединице на Велепромету?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Љубе Стојановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубе Стојановић?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Душан Јакшић у то време?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Душан Јакшић је био на Петровој гори, наводно је био командант, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неке везе са овом вашом јединицом којом је командовао Стојановић?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? Каква су Ваша конкретна задужења била?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ништа посебно тако да бранимо, чувамо тај Велепроммет, то је било складиште велепродаја, малопродаја, значи ту смо ми били као задужени да то чувамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте давали страже или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да страже смо давали и тако чували то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли кажете у Вуковар на Велепроммет?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па то је можда било неки 20. септембар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 2 месеца сте радили, све време сте били на Велепромету и једино Вам је то задужење било? Јел сте учествовали у каквим акцијама борбеним, борбама?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не касније смо отишли само на положај на Дом здравља где смо исто тако обезбеђивали само линију рецимо, ништа друго посебно овако није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите рекосте.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: После тога сам једно 4-5 дана прије пада самог Вуковара напустио сам тамо јединицу, вратио сам се на Петрову гору, где сам учествовао у превозињу лешева и тако, чишћење зграде и тако, где сам тога дана наводно кад је Вуковар пао, онда сам у Велепроммет дошао чуо сам да су ухапшени неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су завршене борбе господине Булићу?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: 18.11. је Вуковар ослобођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тај дан о коме Ви причате сад који је то дан у односу на тај дан престанка борби у Вуковару завршетак рата?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Дан, два после тога отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је ово дакле 18. онда ово о чему Ви сада говорите је дан, два после тога?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, тада сам чуо да су ухапшени неки да су доведени у касарну између осталог др. Босанац познавајући њу хтео сам да одем да видим, отишао сам до касарне, чуо сам да је она тамо и онда сам отишао да видим, да питам за неке људе који су нестали прије самих борби дешавања рата, једноставно конкретно сам хтео да питам за једног мог колегу који је радио са мном заједно у болници који је одведен у седмом месецу негде са посла и дан данас се не зна где је. Хтео сам да питам, ништа друго и онда сам видео када сам дошао у касарну видео сам шест аутобуса војних где су седели ухапшени ти из болнице као рекли су то су радници из болнице, борци, не знам ни ја шта су, како је то било шта је било у том моменту тако да сам тамо био, обилазили смо, гледали по аутобусима ког познајемо итд. Тада сам не знам колико смо се ту отприлике задржали и онда смо кренули, неко је рекао да идемо, да ће они ићи у Митровицу на размену као ухапшени су и сад треба да дају неке исказе да иду у Митровицу пошто су наводно прије тога дан, два одвежени неки у Митровицу на размену итд., да ће мењати за наше и тако, тако да после тога смо сели у ауто и ишли смо према пољопривредном добру «Овчара». Ја сам био у ауто са Мугоша Гораном и са Војновић Мирком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Ћапало»?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесте. Тако да тамо смо дошли, ту је испред нас ишло неко војно возило сад које тачно ја не знам, које возило да ли је био бов или транспортер или тенк, не знам стварно и тамо смо дошли и тамо се формирао неки шпалир, људи су излазили из аутобуса, ушли су у, ми смо их претресали, рекао је неко да је Шљиванчанин наредио да ми претресамо ја и још неки, ми смо стали ту и претресали смо их да немају нешто од оружја, нож и тако нешто. Ми смо их пуштали да улазе у хангар и ушли су у хангар и ту су били. После тога сам ушао у хангар, погледао сам које познајем људе, знао сам их већину који су радили у болници пошто сам радио 18 година у болници познавајући их доста, дошао сам, задржао сам се 15-20 минута, тад сам изашао и отишао сам кући. То је опет било око 5, пола 6, 4, ту негде, почео је падати сумрак, отишао сам не својој кући пошто је моја кућа прије тога спаљена итд., тако да сам вратио се у Петрову гору код Бранка Миљановића где сам спавао у његовој кући. То је било отприлике тако нешто сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо се вратити до касарне, кажете било је 5-6 аутобуса?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то били аутобуси, војни, цивилни?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Били су цивилни аутобуси али војне таблице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне таблице? У истрази сте рекли да су војни аутобуси па сад мислим да су имали војне таблице?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Били су војни аутобуси пошто су имали војне таблице, била је војска, обезбеђење.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сад то изгледа унутра су кажете ти заробљени из болнице, да ли их неко чува, да ли их неко обезбеђује?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Била је војска која је обезбеђивала аутобусе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске у аутобусима самим?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, испред аутобуса су стајали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред аутобуса?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви улазили у аутобусе?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни покушавали?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да али нам нису дали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте Ви желели да препознате, да видите некога, да се распитате за овог Вашег пријатеља?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Превасходно сам хтео питати др. Босанац рецимо, њу сам хтео пошто она је ипак директор болнице и она би требало да зна где је, шта је, како, не само он има још Пајић, Богдановић, пуно њих који су и дан данас се не зна где су, али између осталих за њега сам највише хтео да питам пошто њега знам, он је радио у болници у неуропсихијатрији и одведен је из смене у 5 сати рецимо и од тад му се губи сваки траг.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је још било у кругу касарне, ваших колега, пријатеља, комшија, Вуковарчана, војника, територијалаца.
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Било је да, било је и територијалаца и војника и цивила и не знам, то је било отворено могао је ући ко је хтео тако да сви смо ту били штокаже обилазили аутобусе и тако, мували смо се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са вама конкретно био, рецимо, да ли сте били са неким у друштву или сте тако сами обилазили?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нико баш посебно, једноставно смо ишли ја и Куштра смо стајали тамо минут, два, пет и онда смо отишли тамо ја амо аутобусе гледао други, нико није специјално био један с другим да смо се држали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то доба дана?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: У касарни?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Колико је могло бити сати, пре подне, после подне?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па пре подне отприлике негде око 10, 11, 12 сати отприлике тако нешто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се ту задржавате у касарни?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па можда једно сат, два времена, отприлике толико.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док нисте кренули за Овчару? Да ли сте видели тамо некога од овде оптужених у касарни ту?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Видео сам Мугошу и не знам још кога сам видео не могу са сигурношћу да се сетим да сам га баш изричито њега видео тога и тога, то не могу да потврдим сто посто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази кажете «ја мислим да је Станко Вујановић био у касарни, нисам сигуран да су тамо били Мирољуб и Камени»?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: И сад мислим да исто да сам га можда видео не могу сигурати сто посто да кажем да сам га видео ја бих рекао видео сам Станка сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то исто кажете, настављате «знам да је тамо био Ђани, Боро Крајишник и други»?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу да се сетим тачно да сам децидирано тако рекао али вероватно је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било каквог сукоба између територијалаца и војске?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не ја нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у касарни?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја нисам приметио ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни видео? Јесте ли чули?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази то заиста кажете «ја не знам да ли је било неког сукоба између нас територијалаца и војске, било је тако нешто речи у смислу да ће и ови заробљеници бити одведени у Сремску Митровицу и бити касније размењени, вероватно је то изазвало неко незадовољство код мештана и територијалаца?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Али није нешто специфично посебно било неких можда екцеса или тако, разумете, мислим можда је неко нешто тако причао али да је било неких посебних вербалних дуела или нешто то не, то нисам ни чуо ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко Вам је то рекао да кренете са аутобом, не знате ко је то био?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то можда рекао Мугоша?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Он је рекао Горан Мугоша да идемо негде према Негославцима, али он није рекао да идемо на Овчару. У касарни кажемо идемо према Негославцима, ја сам сео у ауто и кренули смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазите на Овчару и кажете испред вас је бов или рекли сте у истрази или цип или бов, сад кажете то је неко војно возило, јел то нека колона возила где је то војно возило напред?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа та колона јел су у тој колони аутобуси?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још возила у тој колони?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да је ишао иза аутобуса и неки су већ били тамо или да ли је нешто ишло иза аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возила, војна, цивилна?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па већином цивилна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путнички аутомобили?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А већ је било кад сте Ви дошли тамо?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Тамо је било неке војске шта где је припадао ја стварно не знам, било је и цивила који су радили тамо на самом том пољопривредном добру и било је војске одакле, ко шта, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то ме занима, кажете било је војске, у каквим униформама је била та војска? Да ли је то била редовна војска да ли знате да ли су се разликовали рецимо припадници, добровољци у односу на редовну војску, редовне војнике?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па кад је било свакаквих у униформи, не могу ја сад одредити ко припада редовној, ко територијалној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете направити ту разлику на основутога?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Тешко је у том моменту било било шта направити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било рецимо војника тамо по некој Вашој процени?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: 50-ак, 100 отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели било војних возила?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да је било, сад не могу тврдити да је било пуно возила, али да је било војних возила неких јесте, која и шта не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти војници, да ли су имали беле опртаче можда или редовне, да ли су имали на себи СМБ униформе или маскирне униформе?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па било је и маскирних и СМБ али имали су ови што су пратили аутобусе они су имали беле опртаче и опасаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беле опртаче? Дајте нам мало појасните како је дошло до тога да баш лично Ви претресате те људе који излазе из аутобуса?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да је Куштро рекао мени да му је рекао Шљиванчанин да ми станемо у шпалир и да ми претресамо људе да немају нешто код себе од оружја итд., сад ја нисам чуо ни видео Шљиванчанина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Шљиванчанин био тамо?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја га нисам ни чуо ни видео, ја га лично нисам видео ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели било тамо официра ЈНА тадашње?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете неке од тих официра?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никога познавали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте вас двојица само вршили претрес или је било још људи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Било нас је више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је још људи у томе?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па било је једно десетак можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви су претресали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па отприлике, сад ко како је претресао знам да сам ја с једне стране стајао, он с друге и ми смо претресали кад су они излазили један по један су илазили већ два, три, пет онда ја овога он онога претресали и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве ствари сте проналазили код њих, код тих људи и шта сте радили са њима?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па ништа посебно неки нож и тако шта ја знам неки предмет који сматрао сам да није примерен томе да буде код њега можда али документе и те ствари смо враћали натраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им узимали лична документа?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новац?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве драгоцености?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ако добро схватам нешто што не би било примерено ситуацији у којој се налазе?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Типа ножа или што слично?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да,, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте остављали те ствари?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: То смо бацали тако са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одевне предмете да ли сте им узимали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико далеко је аутобус од улаза у хангар?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па можда једно 15-ак, 20-ак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15-ак, 20-ак метара? Да ли је ту био какав шпалир људи од аутобуса до уласка у хангар јер у истрази сте рекли да се формирао шпалир од људи који су тамо били па су заробљеници пролазили између њих?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па то мислим кад је претрес био кад смо их претресали онда ту смо стајали ми који, ја он и не знам ко још више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дакле, у том смислу мислите шпалир од вас људи који сте претресали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су људи у том шпалиру да га назовемо о чему Ви већ говорите, да ли су тукли људе који су пролазили, излазили из аутобуса и улазили у хангар, да ли их је ко ударао? Ви нисте то радили?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте ни видели да су то радили други, Мугоша или други?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро схватио Ви сте с једне стране, Мугоша је са друге стране, а има још десетак људи ту, ко су ти људи, да ли њих знате?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједног не знате, Ви сте рођени Вуковарчанин, пуно људи знате како сам ја схватио, па још радили у болници?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Тачно, јако пуно сам познавао људе али тог момента ту је било измешано не познајем ја ни резервисте ни добровољце, ја тог момента никог нисам познавао, кад је то било тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је «Ћапало» био тамо у том шпалиру пошто је он са вама дошао са Вама и са Мугошом?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесте био је ту негде, али да ли је баш стриктно стајао или је померен био негде не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете у истрази вероватно је и «Ћапало» био у том шпалиру?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Вероватно је био али крај мене или не знам где немам појма где је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је сати кад сте стигли на Овчару, које је то доба дана?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па отприлике негде око 2, 3 тако отприлике неко време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако рекосте у касарни сте били 10, 11, па се задржали сат, два у касарни, отишли на Овчару онда кажете можда 2 или 3 сата по подне и колико то траје, да ли тако иде аутобус па аутобус, прво један па други, па трећи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И свих 5 или 6 сте ви претресли и Мугоша и ови остали о којима говорите?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то трајало?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па можда једно сат, сат ипо времена, два, отприлике тако сад тачно не знам времена колико је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично сваки човек из тих аутобуса је прошао бар је прошао поред Вас ако не и да сте га Ви лично и претресли?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не баш сваки, нисам ја баш могао свакога, прошао јесте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажем, прошао је поред Вас? Јесте ли препознали кога од тих људи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесам, доста сам их препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста људи сте препознали, тако сам и схватио да Ви пуно људи знате иначе и да сте их и препознавали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли рећи неке људе којих се сећате да сте их препознали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, Ћалета, Звонко, Мандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Звонимир, Ћалета Звонимир?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да Звонимир, Мандић Миле, Зељко Јосип, Вареница Звонко, Томо Правдић, тако не могу још да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли Јурила Жељко, Дамјан Самарцић?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ружица Мркобашић?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам рекао да њу не познајем лично али сам чуо да је она Ружица Мркобашић, ја њу нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте је познавали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли видео сам у аутобусу и у хангару Ружицу Мркобашић коју сам знао само из виђења, а за њу се говорило да је жена Давара Мркобашића итд.?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: То сам рекао да сам ја њу знао а не као Ружици Мркобашић када сам је упознао они су рекли да је то Ружица Мркобашић, онда сам рекао да знам као Ружицу Мркобашић да је то од Мркобашића жена који је био тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сам подсећања ради у истрази кажете да је могло бити негде око 13 и 14 сати кад сте дошли на Овчару, данас кажете да је то можда било 14 или 15?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја не знам стварно временски које је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате неку оријентацију прецизнију у том смислу?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте изузев Мугоше и изузев Војновића са којима сте дошли да ли сте тада на Овчари видели још кога од овде оптужених?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па видео сам тад у једном моменту сам само видео Станка, Мирољуба, Каменог сам негде касније срео, видео сам га у пролазу мислим кад сам пошао кући ту сам га негде само у пролазу сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Станка и Мирољуба сте видели када?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па исто негде после шта ја знам да ли је дошао претресао ту негде отприлике пола тога негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пола тог претреса?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Отприлике тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били заједно?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не ја их нисам видео заједно, појединачно једног по једног тако сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него појединачно, да ли сте видели кога другог од оптужених?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ђанковића сам видео, Мићу Медоњу сам видео напољу исто кад сам пошао кући са Радетом и Милетом Бакићем тамо су стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Радетом и са Милем Бакићем, са оба двојицом је био?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Браћом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са браћом Бакић? Да ли сте видели Калаба Наду тамо?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катић Слободана, званог «Мајор Катић»?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милојевића званог «Кинез»? У истрази кажете да нисте сигурни за њих двојицу, за Катића и за Кинеза?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја њих тад нисам ни познавао ја сам их тек после рата упознао ја сам био на једном потезу они су били на другом потезу града тако да после рата сам их тек упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Вују Златара?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели тада на Овчари?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Кад сте Вују Златара упознали исто касније после престанка борби?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, њега сам знао од прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од прије сте га знали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да али га нисам тамо видео, не сећам се да сам га видео ни после месец дана, 15 дана отприлике не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након овога?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам само прочитати део Вашег исказа где Ви говорите о томе кад сте дошли на Овчару «Ја сам тамо на Овчари у то време док сам ја био а то је могло бити негде око 13 или 14 сати када смо дошли видео и Станка и Мирољуба и Каменог, али не могу да се сетим са ким су

били, само знам да сам их виђао», па данас нам кажете да сте ову двојицу видели, додуше не у друштву него тако једног па другог, а за Каменог кажете да сте га уствари видели већ при крају када сте одлазили?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Сад кажем не могу ја сам и тад рекао да не могу тачно да се сетим да ли сам видео сву тројицу у истом моменту или су били заједно сва тројица. Ја их заједно нисам видео ниједнога да су сва тројица били заједно у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарка Фота, малог Џоа, да ли сте њих видели тамо?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Фота јесам само онако у пролазу, а Џоа не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џоа не? Бору Крајишника?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесам, мислим да сам њега видео да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Петковић Спасоја?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га познавали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га касније упознали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га ни касније упознали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев ове Ружице Мркобашић за коју су вам рекли да је Ружица Мркобашић Ви кажете да је нисте познавали, да ли је било још жена у хангару, у аутобусима?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да је била још једна, али нисам сто посто сигуран тако сам рекао и прошли пут, мислим да је била, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било деце?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови људи који излазе из аутобуса и практично сваки је прошао поред Вас ако не у смислу да сте их претресали, како су ти људи изгледали, како су били обучени, како су изгледали да ли су били повређени, да ли су имали какве завоје на рукама, ногама, глави итд., дакле мало нам опишите те људе, како изгледају, како су обучени првенствено?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Већина је била, уствари сви су били у цивилу, а већина их је имала беле мантиле, а што се тиче завоја то нисам приметио да је неко био повређен или рањен и тако нешто. Кажете да су поред мене пролазили, кажем ја сам неког претресао, можда је прошао да ја нисам ни приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већина је кажете имала беле мантиле, баш беле мантиле или те што носи болничко особље?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет читам део Вашег исказа «Не могу сада баш са сигурношћу да тврдим да су у хангар улазили Стално, Мирољуб и Камени, они су се шетали ту негде, нико није бранио да се уђе у хангар», шта то значи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Могао је да уђе ко је хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него везано за Станка, Мирољуба и Каменог, кад кажете они су се шетали ту негде, не могу да тврдим да су улазили у хангар, они су се шетали ту негде?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја их нисам видео у хангару, кад сам ја ушао у хангар ја их нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али кад кажете они су се шетали ту негде, да ли шта то значи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Били су вани вероватно испред хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су вероватно били ван испред хангара?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Вероватно вани негде испред хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се задржали у хангару самом? Каква је ситуација у хангару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: 15-20 минута отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је ситуација у хангару, дан је још увек јел тако?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Отприлике да је дан, ту негде сад ја не знам тачно колико је могло бити сати, али отприлике мислим да је дан, значи ушао сам у хангар и обилазио сам кад сам ушао да видим кога има неки су стајали тамо уза зид, неки су седели, била је нека трака околу тих заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трака или шпага, канап?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па нешто да тако, трака да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто развучено?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они околу уза зидове, ако Вас ја добро схватам и с леве и с десне стране од улаза а и по дубини?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Овако као иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као потковица?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Отприлике тако сад тачно не могу да опишем, тако да су ту стајали, неки су седели, неки су стајали, неки су чучали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са њима?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ништа они су стајали, неки официр је тамо правио попис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Попис? Како је то изгледало?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па један по један је долазио да се упише презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је он био, где је стајао тај официр?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Седео је тамо за столом у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У средини хангара или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не са стране, рецимо кад се уђе са стране је стајао, они су ту долазили уписивали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачно?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, појединачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачно су прилазили и шта је он уписивао, мислим каква су питања ако сте то чули каква питања, да ли их је што питао, да ли је постављао каква питања њима?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не нисам чуо то вероватно су пописивали њихове биографије или име, презиме, шта ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте пратили, да ли је ту било кога од Вуковарчана?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да је стајао пок. Стево Зорић, да је он тог момента кад сам ја био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко тукао заробљене у хангару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко чувао?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па било је ту војске, војника неких који су стајали, чували.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи било је изузев тог официра и Зорића за столом, ту је било још војске, колико људи по Вама?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Можда 4, 5, 6, не знам отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вуковарчани ево као што сте Ви ушли да ли су и они улазили у хангар као и Ви што сте ушли из радозналости да виде ко ће познати кога, па то кажем у том тренутку кад сте Ви били у хангару, колико је било тих људи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па можда 5, 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда 5, 6 не више и војника?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да па тих војника који су тамо стајали шта су радили ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били наоружани са пушкама?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели одржаван некако ред у том хангару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па вероватно су они тај ред одржавали ти војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели било пуцања у хангару можда док сте Ви били, да ли сте чули?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја нисам ништа чуо. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике кажете да је био сумрак када сте отишли и отишли сте заједно са?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Са Мугоша Гораном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Мугошом, а Војновић звани «Ћапало», да ли је он остао или се вратио са Вама?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да је остао да смо нас двојица се сами вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још док сте Ви тамо на Овчари да ли сте приметили какав трактор са приколицом?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: То је пољопривредно добро где има трактора, комбаја и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тракторе и комбајне и то?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Тамо негде испред хангара тамо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред хангара да ли је ту довежен какав трактор са приколицом док сте Ви били?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било с овим аутобусима?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не знам где су аутобуси отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су отишли аутобуси?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја стварно не знам, ја их нисам видео, не могу сад рећи ни да су остали ни да су отишли кад их нисам видео, једноставно сам отишао, нисам уопште обраћао пажњу на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви напустили Овчару да ли је тамо остала та војска, ти војници и та војна возила која сте и затекли кад сте дошли на Овчару, да ли су они остали тада кад сте Ви напустили Овчару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете средли сте Каменог, дакле Милана Ланчужанина кад сте већ ту при крају?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу сад одредити тачно који је то моменат био негде сам га видео нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био сам тада или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели још некога са њим, познајете ли Драговића, званог Цеца и Капетан, да ли познајете Милојевића званог «Кинез»?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете их уопште?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Кажем после рата сам их упознао. Тада их нисам знао, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли познавали Емила Чакалића?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгутина Берхофера?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њих видели тада на Овчари?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквој ситуацији, где сте их видели, у хангару или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да су били испред хангара неко их је мислим да је тај покојни Стево Зорић да их је он тамо с њима нешто причао шта како, у једном моменту је дошао и питао шта је с њима и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и они били у белим мантилима или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису? Како су били обучени?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: У цивилно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели било још некога од заробљених из хангара који су били са њима двојицом?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Мислим да их је било 3, 4, 5 отприлике сад не знам тачно колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате који су то људи, нисте их познавали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко чувао?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Није нико. Он је стајао причао са њима.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Да се вратимо само на овај први део кад сте рекли кад сте дошли у касарну па сте овде код истражног судије рекли да је било ту наоружаних људи, да је било и разних других људи у маскирним униформама, деловима униформи, да је била општа лудница и хаос, шта је то значило под тим општа лудница и хаос?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Када ме је истражни судија питао како је било то ја сам рекао.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Шта сте под тим подразумевали Ви, шта то значи по Вашем неком?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: То је била војска која је била у касарни, дошли смо ми, дошло је цивила зато сам сматрао да је то као.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: У смислу гужве неке, јел кажете општа лудница и хаос?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да отприлике тако да је настала нека гужва, да нас је било доста на то сам сматрао да је то хаос.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А овде сте такође рекли то Вас је малопре питао председник већа, али ја ћу Вас мало детаљније, рекли сте «вероватно је то изазвало неко незадовољство код мештана» то је онај део где сте причали да ће заробљеници вероватно бити пребачени у Сремску Митровицу и касније размењени «који су знали ко су ти људи у аутобусима и шта су све радили», шта сте под тим подразумевали да би изазвало зашто би то уопште изазвало код мештана неку реакцију код територијалаца, шта сте под тим уствари хтели да кажете «вероватно је то изазвало неко незадовољство код мештана, територијалаца» зашто код њих?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па зато што смо се ми вероватно познавали једни друге па смо ми чули шта је код од њих радио, па смо мислили да треба да им се суди.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: У смислу суђења не у смислу размене?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам сматрао да ће они ићи у Митровицу на размену и да ће им се тамо судити, ја сам лично то тако сматрао.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Па је због тога била реакција зашто иду тамо или шта?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не могу сад децидирано да Вам кажем тачно шта је то било у том моменту.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Али је била нека по овом произилази да је била некаква реакција, незадовољство да је било чим сте тако изјавили, како се то испољавало, шта су радили, у ком смислу је то било? Да ли можете да определите шта сте под тим хтели да кажете?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не знам конкретно шта у том смислу, једноставно кажем ето тако сам.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Јесу ли реаговали на неки начин, јел су нешто причали у вези тога, како је то било исказано незадовољство?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па заисте не могу сад да вам то одговорим кад не знам како је оно.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: То сте Ви рекли, знате ово је Ваш исказ из истражног поступка, ја Вам то читам?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Незадовољство се створило између нас што и сад ми њих видимо они виде нас.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Јел сад неко реаговао на било који начин, шта се дешавало?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не тад није нико ништа реаговао, нисмо ни могли тад.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Значи не можете објаснити, јел ако је незадовољство то подразумева некакаву реакцију ако се то видело претпостављам?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Мени се рецимо створио гнев што знам да ми је неко запалио кућу, истерао ме из куће и запалио ми кућу.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: То кажем, јел се то испољавало на неки начин?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: па нисам никако испољавао, једноставно у себи сам тај гнев испољавао, нисам испољавао никако друкчије.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Да Вас питам кад сте рекли да сте претресали заробљенике рекли сте да нисте узимали њихове личне карте и друга

идентификациона документа, јел тако, јел сте им враћали та документа или их нисте ни тражили од њих или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нисмо ни узимали фактички, значи само смо тражили те предмете.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А када су пошто сте рекли да сте ушли у хангар, приликом рекли сте да је неко пописивао имена, да ли су та имена била пописивана само по томе што су људи говорили име и презиме или су на основу личних карата или неких других, да ли сте то видели пошто сте рекли да када сте били и да сте видели да људи дају податке?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нисам сигуран да ли су само причали или су давали документе.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Или су давали лична документа? Да ли су имали нешто у рукама то када су долазили до тог стола да ли се сећате?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу тврдити ништа.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Да ли је нештоузимано од њих евентуално?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу да кажем.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А што се тиче те атмосфере сем тог значи пописивања каква је била сама атмосфера, јел било неке напетости у хангару, мислим питам за хангар?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не знам.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Јел било неког комешања или су људи само тако седели или већ лежали шта сте рекли?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Нико није ништа причао, ништа нико није питао, кукао не знам, све је било мирно онако или није било мирно, каква је била атмосфера, каква је та психоза била, јел су људи били узнемирени или нису или су мирно седели, то Вас питам?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесу седели су нормално, неки су кажем стајали, неки су седели нормално су седели нису реаговали на ништа, не знам.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: И нико значи никаква није била психоза онако узнемирена? А испред хангара рекли сте овде «ја сам видео у једном моменту да је испред хангара било неколико заробљеника, препознао сам» па сте рекли сада, колико је било и шта су радили они испред хангара?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Они су стајали са тим пок. Стевом Зорићем и причали су.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Заробљеници су стајали испред хангара и причали, а ко им је дозволио да стоје испред хангара, јел их неко обезбеђивао или чувао?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја не знам, стварно не знам.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А колико њих је стајало?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: 5, 6, 4, не знам тачно.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Потпуно самостално слободно су стајали између себе и причали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Са тим Стевом Зорићем су причали.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: И није било око њих неке војске или ТО да их обезбеђује или нешто?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ту су отприлике сви негде није то дакле ту су они сви на пар метара.

СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А колико су дуго они стајали ту?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Е па не знам то стварно,
СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А да ли сте видели где су отишли после тога, јел су ушли у хангар или су негде отишли?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нисам видео.
СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: А рекли сте да је било неких трактора на Овчари пошто је то пољопривредно добро, јесу ли ти трактори били празни или је било некога у трактору?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не. То сам видео кад сам долазио то сам рекао.
СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Празни су били неколико трактора празни су били?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Кад сте дошли у касарну схватила сам да се дошли самоиницијативно?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Нисте дошли по неком задатку?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли сте били наоружани када сте дошли у касарну?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не. Јесам уствари извињавам се јесам носио пиштољ свој.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А аутоматску неку?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Шта сте урадили ако сте уопште имали аутоматско неко оружје, јел сте оставили негде аутоматско, да ли сте имали уопште?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: У ауту.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Реците ми како сте били обучени када сте дошли у касарну?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Маскирну униформу.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: У униформи сте били? Реците ми када се формирао овај шпалир ко је сачињавао тај шпалир, да ли су то били територијалци само или добровољци, војници или једни, други и трећи?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја то сад не могу са сигурношћу тврдити, али кажем то су скупило се сви и свашта и ту ко је стао стао, не могу да тврдим то.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Када су одузимане ствари, рекли сте да су ствари бацане у страну, јел сте видели шта је било са тим стварима, да ли је неко однео те ствари или уопште шта се дешавало са тим стварима?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам то стварно не знам.
СУДИЈА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Када су заробљеници улазили у хангар да ли сте чули уопште шта ће бити са тим заробљеницима, да ли се нешто причало, да ли је неко уопште у том контексту говорио шта ће се десити са њима?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја нисам баш изричито чуо да је неко шта рекао.
СУДИЈА БОЖИЛОВИЋ: Само да се надовежем у вези ових ствари које сте одузимали јел неко правио попис тих ствари, ша је одузето од кога, јел сте Ви кад сте то одузимали јел било ко други правио попис, јел се уопште зна шта је одузето, само сте их једноставно одвајали?
ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не није нико.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је видео те аутобусе односно када је био на Овчари да ли ти аутобуси су још увек ту или су напустили тај локалитет?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Кад сам ја био да ли сам видео аутобусе и то?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су напустили Овчару или су били још увек ту кад Ви напуштате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна шта је са њима било.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, не знам стварно шта је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је отишао са Овчаре јел се јављао некоме?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У каквим је односима био са Чакалић Емилом, Самарцић Дамјаном и Берхофером?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: У нормалним, људским нормалним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте те људе од раније?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Коректно, у нормалним односима сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познаје Сеити Кемала званог «Кема» и Гашпара и да ли их је тамо уопште видео?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И не познаје и није их видео?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете прво те људе?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не познајем.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Каже, добро то је мало и Ваша колегиница покушавала да разјасни ствар, колико је ту људи било кад су они дошли ту испред хангара на Овчари, колико отприлике па ту ако може мало да разлучи, колико отприлике људи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Колико је било отприлике људи околу кад смо дошли тамо? Не знам око 50-ак, 60, 100 отприлике, не знам сад тачно, не могу да одредим тачно.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Окривљени употребљава израз цивили и војници, шта му ово цивили значе да мало разјасни појам, на кога се то односи, јер он каже да је био у униформи, а да ли је он цивилни војник шта је?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Ви лично и те људе за које говорите на Овчари да су били војници и цивили, па Вас пуномоћник пита то да разјаснимо ко су који, ко је ко?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Извињавам сад нисам разумео, мислите на?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били, да ли Ви себе сматрате цивилом или војником?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Тог момента сам био војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: тог момента сте били војник?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко су цивили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су цивили, кад кажете тамо на Овчари?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Радници Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радници пољопривредног добра?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: А било је и неких других цивила које ја не познајем, не знам да ли су радници или су дошли само тако, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били у униформама? Да ли су били наоружани?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он је запазио каже долазе неки са колима и тако из аутобуса и то, да ли су тим колима долазили цивили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је рекао цивилна возила, е сад?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам ко је био у возилима.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је видео у овој групи каже 50-ак људи итд., да ли је видео неке људе наоружане и ако јесте са којим наоружањем?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не могу да тврдим да је неко био наоружан од тих војника тамо који су били, а обично и ако су били онда су били само са аутоматским пушкама, војска која је тамо била не знам да ли је имала оружја али ако су имали могли су само имати аутоматске пушке, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви запазили да су наоружани, како су наоружани?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу да кажем, нисам никога приметио ни запазио у том моменту.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он говори тамо о тракторима, значи употребљава плурал – множину, да ли може да се сети колико је тих трактора било, ја сам тако разумео трактор.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам то рекао да је то пољопривредно добро које користи машинерије за.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро то, али кад сте Ви били манимо то пољопривредно добро, ту сад трактор, колико?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја тракторе нисам видео тамо. Видео сам тракторе кад смо долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, па Вас пуномоћник пита колико сте видели тих трактора тамо?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Два, три можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И комбајне неке рекосте, само ово да ли су они били под неком надстрешницом, како је то уобичајено за пољопривредна добра или су стајали вани?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Стајали су вани, шта ја знам где отприлике, не могу сада тачно да се сетим.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Онако мало разјашњавајући свој исказ из истраге он каже да је Ружицу Мркобашић познавао од раније из виђења и да му је неко рекао то је та супруга је Давора, ко му је то рекао да ли се сећа?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, не сећам се, а њу сам знао ликом нисам знао да је она Ружица Мркобашић, ликом сам је само знао после кад су рекли да је то Ружица Мркобашић онда знам да је Ружица Мркобашић, до тад је нисам знао као Ружицу Мркобашић, разумете.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Окривљени је рекао да он није одузимао лична документа, али је истовремено рекао да је било још доста људи који је претресало, да ли је неко од других који је вршио претрес одузимало лична документа, накит, новац итд.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Окривљени је рекао да је бацао да је то што је одузео од људи стављао у страну, да ли је ту видео неко шаторско крило?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, не сећам се да сам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је дошао са Куштром, почео са претресом, да ли је био неко у хангару пре него су ошли ови људи које је он претресао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да је било кога у хангару пре него што су почели ови људи да излазе?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја мислим да јесте али не могу тврдити, јер не знам ја сам стајао одмах ту такод а не знам ко је био унутра, стварно не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он каже да није видео лично Шљиванчанина али му је неко рекао можда Куштро или неко други, да је Шљиванчанин наредио да Куштро и ја претресамо, то је рекао, али мене интересује да ли је то Шљиванчанин када су добили ту информацију да је он наредио да ли је добио информацију јели то Шљиванчанин тако наређење издао на Овчари?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не ја то нисам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добио је информацију да је овај наредио, да ли је то наредио у Вуковару или у граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо овако пуномоћнице?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не неznam.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је ваљда од Куштра чуо да је Шљиванчанин како је Шљиванчанин наредио да се врши то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нелогично да он наређује.

Јел ту био неки док сте Ви вршили претрес јел био неки војни камион пицгауер?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел знате шта је пицгауер?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се са пуномоћником, питгауер је по Вама шта? Камион, није камион?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Окривљени је рекао да је познавао многе од оних који су доведени у Овчару из болнице, па је помињао њихова имена, да ли је док је вршио претрес да ли му се неко обраћао, да ли га је питао, ако га је питао шта га је питао, да ли је неко тражио да му помогне да изађе да га врати у град или тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или било што слично? Јесте ли разумели питање?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да јесам разумео сам, међутим, познавао сам их нисмо пуно ништа причали ни контактирали, не знам с неким са нешто причао, али у никаквом смислу помоћи ничега, чисто смо причали само што се познајемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је ко питао шта ће бити са мном, шта ће бити с нама, у том смислу?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па можда и јесте, али сад се не могу сетити да ме је питао ја сам можда али ја не знам да смо о томе причали уопште.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли може да наведене ко је одлучио да оду на Овчару, како је дошло до тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Знам, али ко је то одлучио ипак да се иде на Овчару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам ја то не знам.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли знате односно да ли оптужени зна ко је одлучио да баш он претреса оне који излазе из аутобуса и улазе у хангар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро мислим да је и то објаснио већ други пут.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Не, али да ли зна ко је то одлучио да то буде баш он?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не неznam.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли зна ко је одлучио да он оде са Овчаре?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нико није, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да је он одлучио.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Сам сам самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да је он одлучио да оде јер није нико на питање заменика каже није се ником јавио итд., нисмо стекли утисак да је био под неком командом у том неком смислу да му неко одређује, наређује сад ово, сад оно, бар тако произилази из његовог казивања?

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли је неко онима који су били под неком командом објаснио откуд они који нису под командом да раде и да учествују у неким радњама на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово питање ја не разумем.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли је онима који су били под војном командом неко објаснио да ли је чуо, да ли је неко војницима, возачима, официру у хангару рекао ови људи раде са вама, како је то дошло до тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули тако што, дакле то је питање?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Зашто је одлучио да оде?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Из чистог неког, био сам толико већ уморан и гладан да сам се једноставно окренуо и отишао.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: А зашто сте онда одлучили да опште одете на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објаснио, немојте да понављамо стално изнова једно те исто питање.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Кад је разговарао са некима које познаје да ли се сећа сада имена тих с којима је разговарао? Да ли се сећа тих особа с којима је разговарао а које је познавао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Рекао сам да сам познавао Звонка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да сте познавали ове људе, али Вас пуномоћник пита са некима сте разговарали приликом изласка из аутобуса итд., па Вас пуномоћник пита да ли се сећате с ким сте разговарали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Мислим да сам конкретно са Ћалетом нешто причао а шта смо причали у том смислу његова је жена од мог колеге сестра па смо тако нешто, како ти је фамилија, где то и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћалета Звонимир?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Можда би оптуженом помогло ако би из оптужнице погледао попис имена па ако их сад погледа да се можда из тога подсети с ким је разговарао од оних који су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он има са собом оптужницу већ месец и нешто дана?

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ако би помогло да погледа попис можда би сећање?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, једноставно не, зато што кажем нисам с никим, с њим сам причао и не знам да и сам с неким, тад сам се окренуо и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Споменуо је да му је неко запалио кућу, ја бих молио само да каже ко и када у односу на овај догађај му је запаљена кућа? Да ли има уопште тих сазнања?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам прије самог одласка из Вуковара у Борово Село, значи отприлике месец ипо дана сваки дан одлазио из своје куће са своје троје деце и женом код пријатеља, колега пошто нисам имао мира у својој кући и пошто су ми претили, пуцали су ми под прозором, ја сам сваки дан ишао код некога колеге да преспавам, ујутру сам се враћао ишао радити итд., једноставно нисам имао мира и онда сам одлучио да одем, да покупим своју фаимилију и да одем из града тако да једноставно нисам ни размишљао о кући, тада сам отишао, оставио сам мајку и оца и онда сам се вратио и нисам их могао, нису хтели да иду са мном, тад су дигли тај дан барикаде у Ердуту и нисам могао, остао сам у Борову Селу и тако да нисам размишљао пуно о кући шта ће се десити с кућом, мислио сам само на мајку и оца, међутим, и они су после изашли тако да негде у деветом месецу отприлике 20., 21., 22. је запаљена ми кућа и онда су комшије моји Срби који су изашли рекли су да ми је кућу запалио комшија један, друга, трећа кућа од мене, међутим, 1997. године, ја сам радио до 1997. године у Вуковару у болници исто, онда ме је звао он телефоном из Сплита и рекао «ја ти кућу нисам запалио, јесмо то, то и то итд. али ти ја кућу нисам запалио» каже то то гарантујем својом децом. Ја кажем да је најмањи проблем моја кућа да је само моја дај боже да је тако било би све решено одмах итд., и сад у принципу не знам ко је запалио кућу.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Каже да је радио у болници, нека објасни ако може какве је односе имао са другим запосленима у болници, да ли је ту било некаквих случајева да се је био некоме замерио он или њему неко, да ли се он неком замерио током посла, у каквим је односима био са запосленима у болници итд.?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не са свима сам имао јако добре односе, коректне, људске и с никим нисам био у завади, баш с никим, чак и др. Босанац ми је лечила сво троје деце, тако да нема никаквих наговешаја да сам с неким био у замерци.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Споменуо је да је било неколико случајева нестанака па и данас се не зна за те људе, да ли је то био изолован случај или је то била појава у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бојим се да не можемо очекивати од оптуженог да нешто квалификује као појаву, можемо говорити да ли је било још таквих случајева?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Таквих је случајева било пуно пре самог мог одласка из Вуковара.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Кад каже пуно, шта то значи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Дошли су убили су Јову «Ракијицу» Јаковљевић се презива, «Ракијица» смо га звали пошто није хтео да им отвори он је био шеф продавнице наоружања и онда су га убили на кукћном прагу, нестао је

директор ПИК-а Мркшић, Мршић, тако нешто не могу да се сетим свих имена, још неких кажем не могу да се сетим Богдановић један Бошко, Пајић Жељко, за које се ни дан данас не зна где су. У то време су нестали сви. То ме је навихше и повукло да морам напустити град.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Споменуо је у почетку данас исказа хапшење у искази пред истражним судијом заробљеника, да ли је он сматрао да су та лица ухапшена или заробљена? Како је он то доживљавао? Данас поменуо на почетку истога.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам сматрао да су ухапшени чак је неко рекао као каже Шљиванчанин је довео ухапшене др. Босанац довежена је ту као рекох дај да видим баш да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Кад је дошао тамо испред хангара на који начин се формира тај шпалир, да ли по нечијој наредби, спонтано?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја не могу да кажем ни да је наредба ни да је спонтано, не знам.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: У односу на аутобусе и улаз хангара, где се он сад налази ближе аутобусу, на средини тог шпалира, ближе хангару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам отприлике негде на половини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На половини, било је дакле између Вас и аутобуса још људи?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да ли је неко још стајао један, два, не могу сад сто посто да тврдим и да се сетим и да сам ја био први, други, трећи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мугоша нам рече да сте били најближи до аутобуса, да сте претресали само вас двојица да сте практично претресали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам претресао колико сам претресао, ишло је то разумете, али сад да кажем како сам, ја не знам даље.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Колико је трајао претрес једног лица, значи кад је он дошао до тог лица, колико је то детаљно било, колико је то трајало?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не знам, пар минута, пет минута.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Каже да је ушао у хангар и у истрази каже да је видео у хангару Дамјана Самарџића, Тому Правдића и још нека лица, да ли може да определи у ком делу хангара у односу на улаз види, врло важно судија због нечијих исказа касније, врло важно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је Вама важно, да ли све њих овако набројане или појединачно где је ко био?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Отприлике да каже, ако може да се сети, значи где их је видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свакога од њих где је ко био?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Поготово Дамјана Самарџића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели шта Вас пита бранилац?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу тачно сад да кажем где је ко стајао али отприлике Тома је стајао негде на пола, овај је стајао овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С десне стране, с леве стране, испред кад се уђе прво то?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Кад се уђе у хангар значи с леве стране негде отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С леве стране би био ко? О коме причате? Дамјан, Самарцић или?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Дамјан Самарцић је био исто лево ближе врата рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томо Правдић кажете на средини негде исто лево?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, пола отприлике тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли задовољни браниоче?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Јесам хвала лепо. Још једно питање везано за Дамјана Самарцића, у каквим је односима био са Дамјаном Самарцићем, како га је познавао, да ли је имао било какве контакте са њим у Вуковару итд.?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, никакве посебне контакте, чисто смо се онако познавали, више сам га знао што је био превозник па је писало «Самарцић» на камиону, никада никаквих контаката нисмо имали, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неки надимак?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Знам да је само Дамјан Самарцић аутопревозник писало је на камиону и ништа друго.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да ли познаје Перић Јовицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не познаје, ако сам схватио тако? Питање је да ли познајете Перић Јовицу?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Сада, за време тада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте га упознали?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: После рата 1993., 1994.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци? Да ли имате још нешто да кажете господине Булићу?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Изволите господине Ланчужанину.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Добар дан. Да ли може само да каже да ли је сто посто сигуран да ме је видео то вече на Овчари, и ако ме је видео да ли је то био мрак или је био дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да Вас је видео а рекосте да је било пред крај оног времена боравка, дакле био је дан?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да, отприлике сад кажем тачно време које не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко од оптужених има да пита нешто господина Булића? Мугоша. Изволите господине Мугоша.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Господине председниче имао бих само пар питања за опт. Булића. Да ли се сећа да смо заједно били у Борову Селу?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам чуо питање, извињавам се, не знам како остали али ја Ваше питање нисам чуо?

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли се сећа да смо заједно били у Борову Селу заједно у јединици?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли се сећа да смо заједно дошли у Вуковар?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нисмо заједно дошли, ја сам дошао са.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Добро, заједно смо били у Велепромету, то мислим.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ОКР. МУГОША ГОРАН: И у Дому здравља смо заједно били, да ли је знао да имам браћу у Зенгама, у Збору народне гарде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем ништа?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли се сећа да сам тражио брата?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да.

ОКР. МУГОША ГОРАН: И сећа се да сам га ја ангажовао око претреса?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас Мугоша да ли Вас је он ангажовао око претреса, он?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Он лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Па не могу да кажем да је он лично само ми је рекао да требамо, а сад да је он рекао. Није он наредио мени.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли се сећа догађаја у касарни да је мајор Шљиванчанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мора те бити конкретнији господине Мугоша, на који догађај мислите око чега?

ОКР. МУГОША ГОРАН: На догађај у касарни да је мајор Шљиванчанин био видно узнемирен и да је тражио да се сви макнемо од аутобуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели Шљиванчанина у касарни уопште?

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли је видео Шљиванчанина у касарни?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, само сам чуо да је довезао др. Босанац.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли је видео да ја стојим са мајором Шљиванчанином и да причам с њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро није га видео?

ОКР. МУГОША ГОРАН: Да ли је видео да ја стојим са мајором Шљиванчанином и да причам с њим у касарни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није видео Шљиванчанина кад га није видео у касарни онда?

ОКР. МУГОША ГОРАН: Па како га је онда видео на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није га видео на Овчари Мугоша.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Ја сам разумео да је рекао да је био на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОКР. МУГОША ГОРАН: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања оптуженом? Господин Вујовић?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ја ћу само два питања, да ли су све мештане звали територијалцима зато што су из града или зато што су имали формацију посебно? Да ли су значи били сви мештани без обзира што су били резервни састав, добровољци, активни састав, официри, значи само што су мештани, да ли су све звали територијалцима? А ви спомињете узели сте тај термин а нама се формација набија, разумете, зато хоћу да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем ја то али?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да ли су све мештане звали територијалцима питање, све мештане значи из Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите ако можете?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам, заиста не знам у то време не знам шта је како су се звали више.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Како су нас звали који смо били тамо мислим у борби, како су нас звали мештане, официри како су нас звали, да ли су нас звали војницима, територијалцима, резервистима?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сад не могу да кажем.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да се вратимо на 18. ако се може сетити у вези оптужнице 19., 20., што је померено, да ли може да се сети да ли је то било 19. или 20. када је био на Овчари да се базира на 18. када је ослобођен град?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можете определити, то Вас пита господин Вујовић у том смислу ово о чему причате тај претрес на Овчари кад је био, да ли се можете определити, да ли можете поставити неке сигурније?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Да тачно кажем датум јел, ја сам рекао да знам да је Вуковар пао 18., да ли је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад кажете дан, два после тога?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Дан, два после тога, не знам тачно.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Мислио сам можда може да узме неке елементе тог 18. да повеже па да види да ли је 19. или 20.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па можете ли га Ви подсетити на неки догађај за који Ви знате, па који би њега подсетио, овако не можемо, можемо га до исцрпљивања питати?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Не могу кад се ја не сећам нисам био на Овчари о томе се ради, како сад да га повежем на нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не него морате му у том смислу помоћи?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да ли се сећа да се 17. причало да се Збор народне гарде предао у болници, али да нико није преузео предају, да ли се сећа да се то причало, 17.?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не могу се сад то сетити заиста.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Добро, ништа, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине замениче желели сте нешто?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам само хтео да интервенишем да кажем да је он одговорио на то питање рекавши један или два дана након завршетка борби у том правцу, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања за оптуженог?

Питања оптуженом нема, оптужени нема ништа више да изјави.

Хвала господине Булићу. Вратите се на Ваше место.

Констатује се да је у 12,15 сати приступио у судницу адв.Петрушић, да је по одобрењу председника већа претрес и судницу напустио пуномоћник породица оштећених адв. Томић а у 12,50 у судницу ступио бранилац адв. Јелушић.

Добро, ми смо практично за сада завршили са саслушањем оптужених за све оптужене претпостављам да си браниоци то имају, ако било ко од бранилаца пре свега учесника у поступку и оптужених ако било коме што

фали из списка није намерно може да буде само неком грешком, дакле, ако било шта из списка овог предмета било у виду у дигиталном облику било у овом папиролошком дакле у копијама било који записник фали молим Вас јавите се Снежани да вам се то да. Нисам сигуран да сви оптужени имају записник о саслушању сведока сарадника из истраге, дакле, после овога ће Снежана на онај уобичајени начин поделити, према томе, немојте изводити оптужене док се то не уради. Дакле, немојте да оптужени напусте судницу док се то не уради, дакле, да добију тај записник. Наравно то мислим и на браниоце који евентуално немају тај записник могу га добити под истим оним условима на уобичајен начин. Сведок сарадник бр. 1. Ми ова два дана, дакле, која смо имали резервисани не можемо искористити на одговарајући начин, не би било примерено да сутра настављамо са радом и да позивамо од данас до сутра, практично и немогуће кога од сведока, према томе наставићемо са радом онако како сам вам и раније рекао оне термине у августу месецу.

Након овога председник већа издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се одлаже за 25., 26., 27. и 31. август 2004. године, те 1., 2. и 3. септембар 2004. године свакога дана у судници бр. 1 зграде овог суда са почетком у 9,30 сати, што присутни узимају на знање прогласом па им се позиви неће слати, а на који позвати сведоке Петковић Спасоја и Латиновић Божа, док ће остали сведоци бити позвани писменом наредбом председника овог већа о чему ће сви учесници у поступку бити благовремено писменим путем обавештени.

Довршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Вујановић Станко је желео да узме реч. Изволите господине Вујановићу.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Председниче већа не тиче се ништа предмета него само јел ми је сад дозвољено да се дописујем са супругом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се дописујете са супругом док сте у притвору?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Дописивао сам се док је била у Новом Саду у притвору кроз док није дошла овде у Централни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то успели?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: И сад ми је то одједном забрањено без неког објашњења, ја мислим да сте добили моје две молбе, јел тако? Јел сте добили моје две молбе да се дописујем са госпођом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, искрено да Вам кажем не.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Добро, сад Вас молим јел могу да се дописујем са супругом, ништа не везано за предмет нормално, а ви цензуришите моја писма ако је нешто везано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одлучићу ја о томе касније немојте сад овде пред свима није то за судницу то су техничке ствари ја ћу о томе одлучити касније господине Вујановићу.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Значи нисте добили моје две молбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, заиста не, у том смислу не.

Господин Вујовић жели да се обрати суду.

Ако су у питању техничке ствари које можете са мном као председника већа немојте овде да не држимо овде све ове људе него у том смислу увек можете пре свега преко бранилаца и написмено мени ако се ради о неким техничким уобичајеним свакодневним стварима. Кажите господине Вујовићу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Знам да сте предвидели шта ћу Вас питати у вези лап-топа је стандарно, писао сам и Министру правде и не знам више коме и још једном напомињем да ми управа затвора у Новом Саду одобрила лап-топ и не знам зашто овде нема услова, шта ја могу с лап-топом не могу ништа ако модем се склони значи ја стварно не могу ништа с тим лап-топом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуно разумем господине Вујовићу овај Ваш захтев и Ви знате какво је моје мишљење по томе посебно сад у ситуацији када смо омогућили да спис овог предмета буде доступан и у дигиталном облику ја то потпуно разумем апсолутно и ја ћу са моје стране заиста све покушати да се то Вама омогући ако је то објективно могуће ја ћу причати са управником затвора у том смислу, ето толико могу да обећам, али немојте сад да причамо о тој ствари.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ето ради реда сам питао, то је брдо материјала које ја морам, имам милијарду питања да поставим, али не могу ја све обрадити ако немам лап-топа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумео сам Вас. Видим да жели да се обрати и Шошић Ђорђе.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Ја сам Вам се једном обратио да Вас замолим да сам ја имао инфаркт и да ме држе и ја могу сад поново да Вам кажем, ја немам снаге више да идем, ако хоћете да ме убијете реците, дајте ми пиштољ ја ћу сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу да ли сте претходних дана били на каквим специјалистичким прегледима?

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Ништа, писао сам и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам наложио и то је отишло Управи Округног затвора. Током прошле недеље, да ли је то среда или четвртак не знам, ја сам тражио од Управе Округног затвора у Београду да нас извести о Вашем здравственом стању о третману који се према Вама предузима и наложио да Вам се омогуће све одговарајуће специјалистичке лекарске претраге и терапије.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Опристите а где да се то изврши?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко Управе Окружног затвора у Београду ако имају, ако располажу са одговарајућим кадром они ће то урадити, ако не онда наравно тражиће од нас одобрење и ми ћемо омогућити и друге лекарске прегледе.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Ово траје већ 6 месеци, ја сам већ 7-8 килограма ослабио ја више не могу да стојим на ногама, ово што се ради ово све са циљем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите од затворског лекара лекарско збрињавање, кажем Вам ја сам у том смислу.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Они кажу да Ви треба да дате налог да се ја упутим на лечење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да ћу дати. Добиће они одобрење од мене сваке врсте ако је потребно да се Ви лечите у некој другој здравственој установи а не у оквиру КПЗ болнице овде у Београду добићете у том смислу одобрење.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: И да сам добио још једно пред-инфарктно стање тамо где сте ме Ви послали или они, не знам већ ко, ово је стварно срамота шта радите, срамота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сачекаћемо резултат, ове резултате, ја сам кажем тражио прошле седмице, да ли је то среда, четвртак, петак заиста не знам тражили смо то од Управе затвора да ме извести о Вашем здравственом стању, о Вашем здравственом збрињавању и о Ваљем лекарском третману, сачекаћемо извештај.

Ако нема нико ништа више. Господин Атанасијевић. Господине Атанасијевићу, ако заиста имате само потребе да са мном причате о тим свакодневним техничким стварима, немојте ове људе остале да замарамо да завршимо с овим па ћете се мени обратити.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ: Господине председниче знам ја да Ви мени не дате да причам, мислим нећу ни причати, само сам писао ово за адвоката па да будем сигуран, ја сам писао у два примерка, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад предајте непосредно и лично мом сараднику.

Ако нема нико ништа више.

АДВ. АПРО: Мој браћеник се налази на издржавању казне у Сремској Митровици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекинуто му је издржавање казне и стављен је у притвор Окружног затвора у Београду.

АДВ. АПРО: Значи само око статуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, њему је прекинуто издржавање казне по закону и одређен притвор. Ако нема нико ништа више ја се захваљујем колелегама на сарадњи и надам се да жемо тако наставити и крајем августа у ове термине које смо одредили. Хвала лепо.

